

คู่มือ

การดำเนินการกับผู้กระทำความผิด กรณีลักลอบทิ้งกากอุตสาหกรรม

จัดทำโดย
ฝ่ายเลขานุการร่วม
คณะทำงานเพื่อร่วมมือด้านการจัดการกากอุตสาหกรรม

คู่มือการดำเนินการกับผู้กระทำความผิดกรณีลักลอบทิ้งกากอุตสาหกรรม

สำนักจัดการกากของเสียและสารอันตราย
กรมควบคุมมลพิษ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
92 ซอยพหลโยธิน 7 ถนนพหลโยธิน เขตพญาไท กรุงเทพฯ 10400
โทร. 0 2298 2413-20 โทรสาร 0 2298 5393
Website : <http://www.pcd.go.th>
E-mail : hazwaste@pcd.go.th

สำนักบริหารจัดการกากอุตสาหกรรม
กรมโรงงานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม
75/6 ถนนพระรามที่ 6 เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400
โทร. 0 2202 4003-4 โทรสาร 0 2202 4003
Website : <http://www.diw.go.th>

กรมโรงงานอุตสาหกรรม
DEPARTMENT OF INDUSTRIAL WORKS

กรมควบคุมมลพิษ
POLLUTION CONTROL DEPARTMENT

คู่มือ

การดำเนินการกับผู้กระทำความผิด
กรณีลักลอบทิ้งกากอุตสาหกรรม

จัดทำโดย
ฝ่ายเลขานุการร่วม
คณะทำงานเพื่อร่วมมือด้านการจัดการกากอุตสาหกรรม

คำนำ

คู่มือการดำเนินการกับผู้กระทำความผิดกรณีลักลอบทิ้งกากอุตสาหกรรมนี้จัดทำขึ้นเพื่อให้หน่วยราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค ส่วนท้องถิ่น พนักงานสืบสวน สอบสวน รวมทั้งประชาชนผู้เกี่ยวข้องหรือผู้แจ้งเบาะแสหรือร้องเรียนจากผลกระทบกรณีกากอุตสาหกรรมที่ถูกทิ้งร้าง ให้ได้รับความรู้ความเข้าใจในขั้นตอนการปฏิบัติงานของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและเพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่เกิดความมั่นใจในการปฏิบัติหน้าที่อันจะส่งผลให้การแก้ไขปัญหาการลักลอบทิ้งกากอุตสาหกรรมได้รับการเยียวยาแก้ไขบรรเทาโดยเร็ว โดยคู่มือฉบับนี้มีเนื้อหาสาระสำคัญที่เกี่ยวกับการใช้มาตรการทางกฎหมายต่อผู้กระทำความผิดทางอาญา ทางแพ่ง และทางปกครอง คู่มือฉบับนี้ได้ผ่านการพิจารณาและให้ความเห็นชอบจากคณะทำงานเพื่อร่วมมือด้านการจัดการกากอุตสาหกรรมแล้ว

คณะทำงานฯ เห็นว่าคู่มือฉบับนี้จะเป็นประโยชน์สำหรับพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้อง ผู้ประกอบการและประชาชน และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าปัญหาการลักลอบทิ้งกากอุตสาหกรรมจะบรรเทาหรือลดน้อยลงตามลำดับ

คณะทำงานเพื่อร่วมมือ
ด้านการจัดการกากอุตสาหกรรม
มกราคม 2558

สารบัญ

	หน้า
หมวด 1 การเก็บตัวอย่างเพื่อวิเคราะห์และจำแนกประเภทของกากอุตสาหกรรม	5
หมวด 2 กากอุตสาหกรรมที่ลักลอบทิ้งเข้าชายฝั่งเป็นสิ่งปฏิภูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้วตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน	7
หมวด 3 กากของเสียที่ลักลอบทิ้งเข้าชายฝั่งเป็นของเสียเคมีวัตถุตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุอันตราย	21
หมวด 4 กากอุตสาหกรรมที่ลักลอบทิ้งเข้าชายฝั่งเป็นสิ่งปฏิภูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้วตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานและเป็นของเสียเคมีวัตถุตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุอันตราย	33
หมวด 5 มูลฝอยหรือสิ่งปฏิภูลตามกฎหมายอื่น	45
ภาคผนวก ก การเรียกค่าใช้จ่ายจากผู้กระทำความผิดรวมไปกับฟ้องคดีอาญา	51
ข คำพิพากษาคดีหมายเลขแดงที่ 259/2553	55
ค คำพิพากษาคดีหมายเลขแดงที่ 716/2554	59
ง หนังสือกรมบัญชีกลางเรื่อง การเบิกจ่ายเงินค่ากำจัดของเสีย	69
จ ระเบียบกรมโรงงานอุตสาหกรรมว่าด้วยแนวทางการปฏิบัติสำหรับการจัดการเกี่ยวกับวัตถุอันตรายที่ศาลมีคำพิพากษาให้รับ พ.ศ. 2547	73

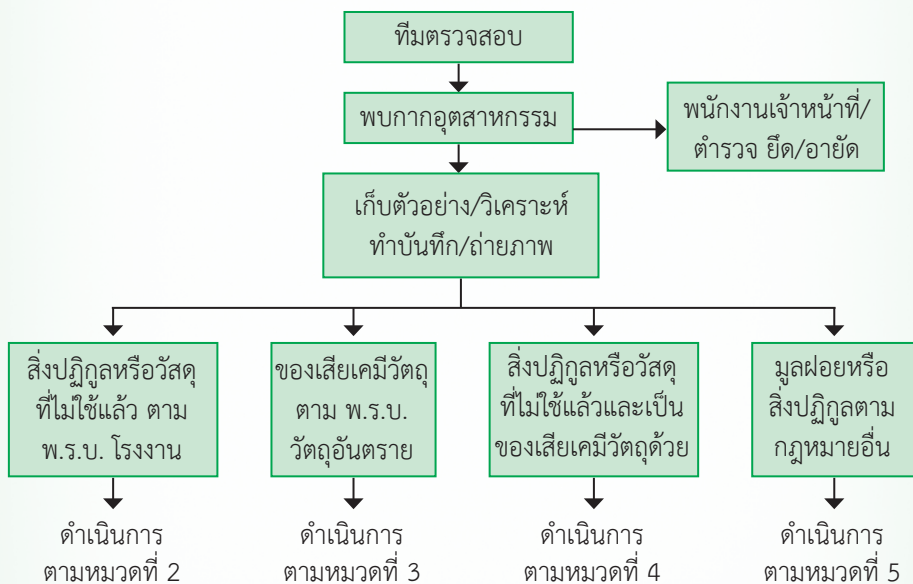

หมวด 1

การเก็บตัวอย่างเพื่อวิเคราะห์และจำแนกประเภทของกากอุตสาหกรรม

ภายหลังรับแจ้งเหตุแล้ว หน่วยงานผู้รับแจ้งเหตุจะส่งทีมตรวจสอบ* ดำเนินการตรวจสอบ ณ จุดเกิดเหตุ เพื่อตรวจสอบรายละเอียดข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจากบุคคล ผู้พบเห็นเหตุการณ์หรือผู้แจ้งเหตุ โดยจัดเตรียมข้อมูลเบื้องต้น รวมถึงจัดเตรียมอุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคลในการระงับเหตุ การเข้าตรวจสอบพื้นที่ การเก็บตัวอย่างเพื่อการตรวจวิเคราะห์ และการยึดอายัดกากอุตสาหกรรมดังกล่าวเพื่อให้มีการทำลาย ยักย้าย ถ่ายเท เพื่อพิสูจน์แหล่งที่มาและสืบหาตัวผู้กระทำความผิดเพื่อดำเนินการตามกฎหมาย โดยลำดับแรกควรจำแนกประเภทกากอุตสาหกรรมที่ตรวจพบว่าเข้าข่ายเป็น “สิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว” ตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานหรือเป็น “ของเสียเคมีวัตถุ” ตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุอันตรายหรือเป็น “มูลฝอยหรือสิ่งปฏิกูล” ตามกฎหมายอื่น

* ทีมตรวจสอบประกอบด้วย กรมควบคุมมลพิษ กรมโรงงานอุตสาหกรรม กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม อุตสาหกรรมจังหวัด สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาค สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัด สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัด ศูนย์ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยเขต สาธารณสุขจังหวัด องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และตำรวจท้องถิ่น

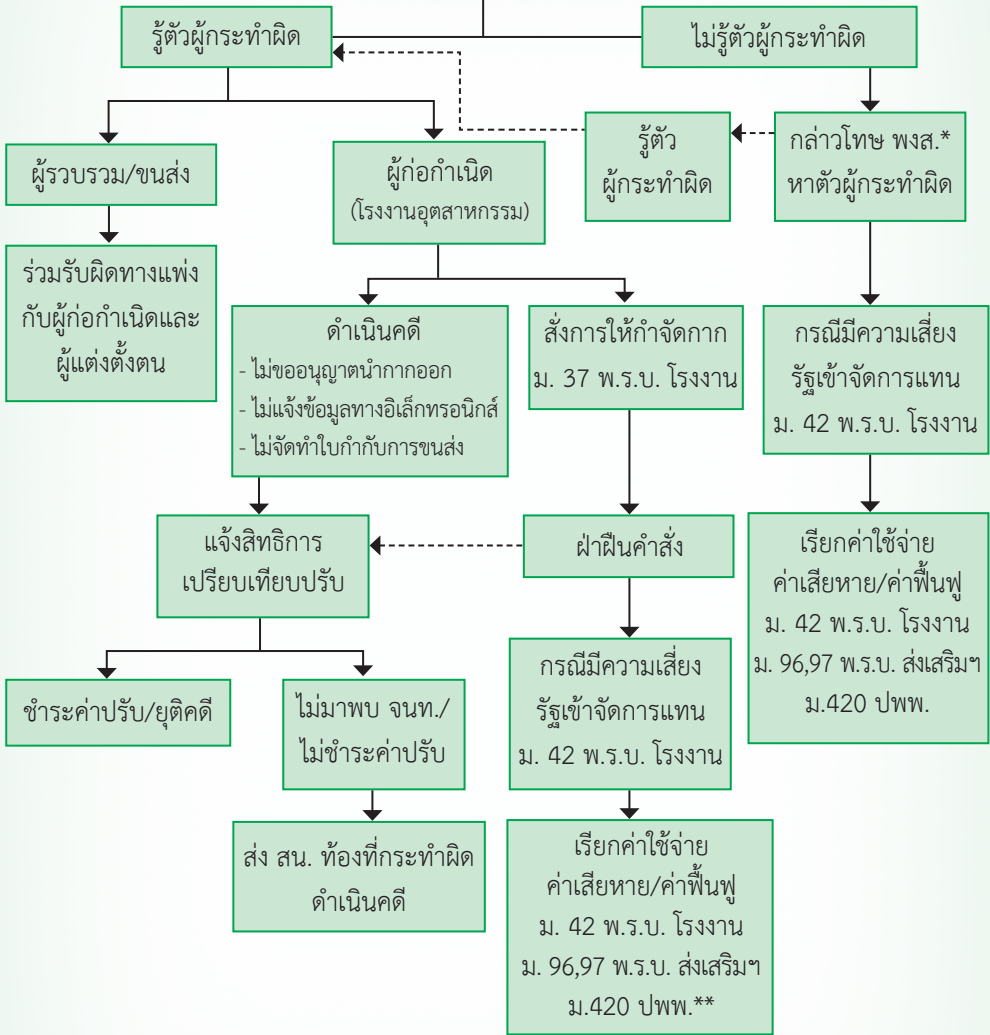
หมวด 2

กากอุตสาหกรรมที่ลักลอบทิ้งเข้าข่ายเป็นสิ่งปฏิกูล
หรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน

เป็นสิ่งปกคลุมหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว

หมายเหตุ ผู้รวบรวมและขนส่งอาจมีความรับผิดชอบทางอาญาตาม ป. อาญา หรือตาม พ.ร.บ. อื่น สำหรับผู้ก่อการนิเทศอาจต้องร่วมรับผิดชอบกับผู้รวบรวมและขนส่ง หากพิสูจน์ได้ว่าเป็นตัวการ ผู้ใช้ ผู้สนับสนุน แล้วแต่ข้อเท็จจริง

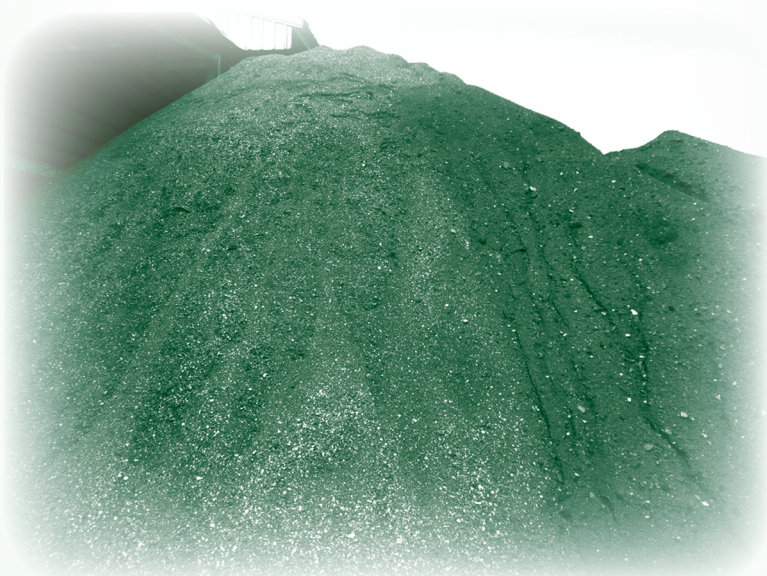
* พงส. : พนักงานสอบสวน
** ปพพ. : ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

หมวด 2 ส่วนที่ 1

ขั้นตอนการพิจารณาดำเนินการเบื้องต้น

ผลการพิสูจน์ข้อเท็จจริงพบว่า กากอุตสาหกรรมที่ทิ้งอยู่เป็นสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว ตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง การกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว พ.ศ. 2548 ออกตาม พ.ร.บ. โรงงาน พ.ศ. 2535 ให้จำแนกประเภทของเสียอันตรายหรือไม่อันตรายและพิสูจน์ต่อไปว่าผู้ใดเป็นเจ้าของหรือแหล่งที่มาของสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วนี้ ใครเป็นผู้รวบรวมและขนส่งมาทิ้ง เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการ ทางอาญา ทางแพ่ง และทางปกครอง ต่อไป

หมวด 2 ส่วนที่ 2

ผู้ต้องรับผิดกรณีลักลอบทิ้งกากอุตสาหกรรม

กรณีสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วออกจากโรงงานใดผู้ประกอบการโรงงาน มีความรับผิดชอบตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน ซึ่งการดำเนินการตามหมวดนี้สิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว ต้องเป็นไปตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง การกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว พ.ศ. 2548 ซึ่งไม่เข้าข่ายเป็นของเสียเคมีวัตถุ (Chemical Wastes) ตามบัญชี 5.2 แนบท้ายประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง บัญชีรายชื่อวัตถุอันตราย พ.ศ. 2556 และไม่ว่าจะออกจากโรงงานที่มีใบอนุญาตหรือถูกต้องหรือไม่ก็ตามหากเจ้าของประกอบ การเป็นโรงงาน ผู้ประกอบการโรงงาน ที่ก่อให้เกิดสิ่งปฏิกูลฯไว้ในครอบครองในฐานะผู้ก่อกำเนิด สิ่งปฏิกูลฯ เข้าข่ายเป็น ความผิด ยกเว้นสถานประกอบการที่ไม่เข้าข่ายเป็นโรงงานตามมาตรา 5 พ.ร.บ. โรงงาน พ.ศ. 2535 ไม่มีความผิด ตามกฎหมายนี้ แต่อาจมีความผิดตามกฎหมายอื่น เช่น กฎหมายว่าด้วยวัตถุอันตราย หรือกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข เป็นต้น

1. ความรับผิดทางอาญา

1.1 โรงงานผู้ก่อกำเนิดสิ่งปฏิกูล

1.1.1 มีความผิดฐานนำสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วออกนอกบริเวณ โรงงานโดยไม่ได้รับอนุญาตจากอธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรม หรือผู้ซึ่งอธิบดี กรมโรงงานอุตสาหกรรมมอบหมายตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง การกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว พ.ศ. 2548 ข้อ 9 เป็นการฝ่าฝืนกฎกระทรวง ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2535 หมวด 4 ข้อ 13 (3) ออกตามความในมาตรา 8 (5) อันมี บทกำหนดโทษตามมาตรา 45 แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 ต้องระวาง โทษปรับไม่เกิน 200,000 บาท

1.1.2 มีความผิดฐานนำสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วออกนอกโรงงาน โดยไม่แจ้งข้อมูลการขนส่งสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วต่อกรมโรงงานอุตสาหกรรม โดยการแจ้งทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง หลักเกณฑ์ และวิธีการแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วจากโรงงาน โดยทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (อินเทอร์เน็ต) พ.ศ. 2547 ฝ่าฝืนประกาศกระทรวง อุตสาหกรรม ข้อ 11 เรื่อง การกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว พ.ศ. 2548 ฝ่าฝืน กฎกระทรวง ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2535 หมวด 4 ข้อ 13 (3) ออกตามความในมาตรา 8 (5) อันมีบทกำหนดโทษตามมาตรา 45 แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 ต้องระวาง โทษปรับไม่เกิน 200,000 บาท

1.1.3 กรณีสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วเป็นของเสียอันตราย นอกจากมีความผิดตามข้อ 2.1.1 และข้อ 2.1.2 แล้วยังมีความผิดฐานนำของเสีย อันตรายออกนอกบริเวณโรงงานโดยไม่มีใบกำกับการขนส่ง ตามประกาศกระทรวง อุตสาหกรรม เรื่อง การกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว พ.ศ. 2548 ข้อ 11 ฝ่าฝืน กฎกระทรวง ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2535 หมวด 4 ข้อ 13 (3) ออกตามความในมาตรา 8 (5) อันมีบทกำหนดโทษตามมาตรา 45 แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 ต้อง ระวางโทษปรับไม่เกิน 200,000 บาท

1.1.4 อาจมีความผิดอาญาอื่นฐานเป็นตัวการ ผู้ใช้ หรือผู้สนับสนุนให้ ผู้รวบรวมและขนส่งเป็นตัวแทนหรือลูกจ้างของตนกระทำการอันเป็นความผิด เช่น ใช้ ให้นำไปทิ้งในป่าสงวน หรือที่ดินผู้อื่นอาจมีความผิดฐานใช้ให้บุกรุก แล้วแต่ข้อเท็จจริง ตามแต่กรณี

หมายเหตุ : กรณีได้รับอนุญาตให้นำสิ่งปฏิกูลฯ ออกนอกบริเวณโรงงานเพื่อไปบำบัด หรือกำจัดจากอธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรมหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย ณ โรงงาน แห่งหนึ่ง แต่ระหว่างขนส่งได้ลักลอบทิ้ง ณ สถานที่อื่นนอกจากที่ได้รับอนุญาต ให้ถือ

เป็นการนำสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วออกนอกบริเวณโรงงานโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือโรงงานขออนุญาตนำกากออกไปบำบัดยังโรงงาน ก. แต่นำไปโรงงาน ข. เข้าข่าย เป็นความผิดเสมือนไม่ได้รับอนุญาตทั้งสองกรณีหากไม่แจ้งข้อมูลการขนส่งกาก ทางอิเล็กทรอนิกส์ก่อนนำกากออกนอกโรงงานหรือไม่จัดทำใบกำกับกับการขนส่ง (เฉพาะของเสียอันตราย) ก็มีความผิดดังกล่าวด้วย

1.2 ผู้รวบรวมและขนส่ง

1.2.1 กฎหมายว่าด้วยโรงงานมิได้บัญญัติหน้าที่ผู้รวบรวมและขนส่ง ที่จะต้องขออนุญาตแต่เป็นหน้าที่ของโรงงานผู้ก่อกำเนิดสิ่งปฏิกูลฯ และโรงงานผู้ก่อ กำเนิดหรือโรงงานผู้รับบำบัดหรือกำจัดฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งต้องแต่งตั้งผู้รวบรวมและขนส่ง เป็นตัวแทนในการขนส่งเพื่อให้มีส่วนร่วมรับผิดชอบในทางแพ่งที่ตัวแทนของตนได้กระทำ กรณีขนส่งสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วออกจากโรงงานใด ผู้รวบรวมและขนส่งนำไปทิ้ง จึงไม่มีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน แต่จะมีความผิดตามกฎหมายอื่น เช่น ความผิดตามพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อย ของบ้านเมือง พ.ศ. 2535 หากทิ้งสิ่งปฏิกูลเป็นของโสโครกและมีกลิ่นเหม็นบน ที่สาธารณะบนถนนหรือในทางน้ำ หรืออาจมีความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์สำหรับมี ไว้เพื่อสาธารณะประโยชน์มาตรา 360 ความผิดฐานบุกรุก ที่ป่าสงวนแห่งชาติหรือ อุทยานแห่งชาติ ฯลฯ หรือทำให้เกิดปฏิกูลแก่น้ำในบ่อ สระน้ำ หรือที่ขังน้ำอันมีไว้ สำหรับประชาชนใช้สอยตามมาตรา 380 แห่งประมวลกฎหมายอาญาขึ้นอยู่กับ ข้อเท็จจริงแล้วแต่กรณี

1.2.2 อาจมีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานในฐานะสนับสนุน โรงงานผู้ก่อกำเนิด สิ่งปฏิกูลให้กระทำความผิดขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงตามแต่กรณี

2. ความรับผิดชอบทางแพ่ง

2.1 โรงงานผู้ก่อกำเนิดสิ่งปฏิกูล

2.1.1 ต้องรับผิดชอบต่อภาระความรับผิดชอบ (liability) ในกรณีสูญหาย เกิดอุบัติเหตุการทิ้งผิดที่ การลักลอบทิ้งและการรั่วซึม โดยรับผิดชอบในค่าเสียหาย ค่าสินไหมทดแทนอันเกิดแก่บุคคลอื่นหรือแก่รัฐ โดยไม่สามารถปัดความรับผิดชอบให้ผู้รับบำบัดหรือกำจัดโดยอ้างเหตุว่าผู้รับบำบัดหรือกำจัดไม่ปฏิบัติตามสัญญาได้แต่อย่างไร จนกว่าผู้รับบำบัดหรือกำจัดจะรับสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้วไว้ในครอบครอง ตามข้อ 12 ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรมเรื่องการกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช่แล้ว พ.ศ. 2548 แม้ว่าผู้รวบรวมและขนส่งจะเป็นตัวแทนของผู้รับบำบัดหรือกำจัดก็ตาม

2.1.2 รับผิดชอบในค่าใช้จ่ายในการที่รัฐเข้าจัดการให้เป็นไปตามคำสั่ง เพื่อแก้ไขปัญหามลพิษหรือผลกระทบสิ่งแวดล้อมตามจำนวนที่รัฐจ่ายจริงรวมกับ เบี้ยปรับในอัตราร้อยละ 30 ต่อปี ของเงินจำนวนดังกล่าว ตามมาตรา 42 พ.ร.บ. โรงงาน พ.ศ. 2535

2.1.3 ร่วมรับผิดชอบค่าสินไหมทดแทนหรือค่าเสียหายต่อชีวิต ร่างกาย หรือสุขภาพอนามัย ทรัพย์สินของผู้อื่นหรือของรัฐ และรวมถึงค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่ทางราชการต้องรับภาระจ่ายจริงในการขจัดมลพิษที่เกิดขึ้นตามมาตรา 96 พ.ร.บ. ส่งเสริม และรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

2.1.4 รับผิดชอบค่าเสียหายและร่วมรับผิดชอบลูกจ้างหรือตัวแทนกรณี ทรัพยากรธรรมชาติหรือสาธารณสุขสมบัติของแผ่นดินถูกทำลาย ทำให้สูญหาย เสียหาย ตามมาตรา 97 พ.ร.บ. ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

2.1.5 รับผิดชอบในค่าสินไหมทดแทนร่วมกับลูกจ้างหรือตัวแทน (ผู้รวบรวมและขนส่ง) กรณีละเมิดต่อชีวิต ร่างกาย อนามัย เสรีภาพ ทรัพย์สิน สิทธิอย่างใดอย่างหนึ่งตามมาตรา 420 ประกอบมาตรา 425 และ 427 ตามประมวล กฎหมายแพ่งและพาณิชย์

2.2 ผู้รวบรวมและขนส่ง

2.2.1 ต้องรับผิดชอบในทางแพ่งชดใช้ค่าสินไหมทดแทนกรณีจิตใจหรือประมาทเลินเล่อทำให้บุคคลได้รับความเสียหายถึงแก่ชีวิต ร่างกาย อนามัย เสรีภาพ ทรัพย์สิน หรือสิทธิอย่างใดอย่างหนึ่งตามมาตรา 420 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

2.2.2 รับผิดชอบในค่าสินไหมทดแทนหรือค่าเสียหาย ต่อชีวิต ร่างกาย หรือสุขภาพ อนามัย ทรัพย์สินของผู้อื่นหรือของรัฐ รวมถึงค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่ทางราชการต้องรับภาระจ่ายจริงในการจัดการมลพิษที่เกิดขึ้นตามมาตรา 96 พ.ร.บ. ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

2.2.3 รับผิดชอบในค่าเสียหายกรณีลักลอบทิ้งกากอุตสาหกรรมเป็นการทำลายหรือทำให้สูญหายหรือเสียหายแก่ทรัพยากรธรรมชาติซึ่งเป็นของรัฐหรือเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินมีหน้าที่ ต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าเสียหายแก่รัฐตามมูลค่าทั้งหมดของทรัพยากรธรรมชาติที่ถูกทำลาย สูญหาย หรือเสียหายไปนั้น ตามมาตรา 97 พ.ร.บ. ว่าด้วยส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

หมวด 2 ส่วนที่ 3

ขั้นตอนการดำเนินคดีที่มีโทษทางอาญา

3.1 ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน

ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานตามที่กล่าวข้างต้น สามารถเปรียบเทียบปรับได้ตามมาตรา 65 แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 โดยดำเนินการตามระเบียบกระทรวงอุตสาหกรรมว่าด้วยการเปรียบเทียบคดี พ.ศ. 2536

3.1.1 ความผิดที่เกิดขึ้นในส่วนภูมิภาคให้สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้กล่าวหา สำหรับความผิดที่เกิดขึ้นในเขตกรุงเทพมหานคร ให้กรมโรงงานอุตสาหกรรมเป็นผู้กล่าวหาตามบันทึกคำให้การของผู้กล่าวหา (แบบ ปท. 01) หรือพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบสำนวนตั้งแต่ต้นแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบและแจ้งสิทธิการเปรียบเทียบคดี หากผู้ต้องหาประสงค์ใช้สิทธิเปรียบเทียบคดีให้พนักงานเจ้าหน้าที่หรือพนักงานสอบสวนจัดทำบันทึกคำให้การของผู้ต้องหา (แบบ ปท. 02) พร้อมเอกสารประกอบส่งเรื่องให้คณะกรรมการเปรียบเทียบคดีเพื่อทำการเปรียบเทียบปรับ เมื่อผู้ถูกกล่าวหาชำระค่าปรับครบถ้วนภายในเวลาที่กำหนด (30 วัน นับแต่วันทำการปรับ) ให้ถือว่าคดีอาญาลีกกันตามมาตรา 37 สิทธินำคดีอาญามาฟ้องระงับลง ตามมาตรา 39 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

3.1.2 หากผู้ถูกกล่าวหาไม่มาพบพนักงานเจ้าหน้าที่หรือพนักงานสอบสวน หรือไม่ยินยอมให้เปรียบเทียบปรับ หรือคณะกรรมการเปรียบเทียบคดีไม่พิจารณาเปรียบเทียบปรับโดยเห็นว่าควรถูกฟ้องร้องหรือได้รับโทษถึงจำคุกให้พนักงานเจ้าหน้าที่ส่งเรื่องให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบสำนวนดำเนินคดีต่อไปโดยเร็ว เพื่อป้องกันมิให้คดีขาดอายุความดังนี้

หนึ่งปี สำหรับความผิดฐานไม่ปฏิบัติตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรมตามที่กล่าวมา

ห้าปี สำหรับความผิดฐานฝ่าฝืนคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่
ตามมาตรา 37

3.2 ความผิดตามกฎหมายอื่น

ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ร้องทุกข์หรือกล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนหรือพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบสำนวนดำเนินคดีตามขั้นตอนของกฎหมายหรือแจ้งหน่วยงานผู้รับผิดชอบดำเนินการ

หมายเหตุ : หากคดีขาดอายุความเป็นความลับหรือความลับของเจ้าหน้าที่

หมวด 2 ส่วนที่ 4

ขั้นตอนการฟ้องร้องทางแพ่ง

รัฐหรือเอกชนบุคคลใดได้รับความเสียหาย อันเนื่องจากการลักลอบทิ้งกากอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นความเสียหายทางแพ่งมีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหาย ค่าสินไหมทดแทน หรือค่าใช้จ่ายอันเกิดจากการจัดการกากอุตสาหกรรมรวมถึงค่าเสียหายหรือค่าใช้จ่ายฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ฯลฯ สามารถดำเนินการได้ ดังนี้

4.1 มีคำขอส่วนแพ่งรวมไปในคดีที่มีการฟ้องทางอาญา

กรณีมีการฟ้องร้องต่อศาลเพื่อลงโทษผู้กระทำความผิดตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน ตามข้อ 3.1.2 หรือตามกฎหมายอื่นตามข้อ 3.2 หน่วยงานทางราชการผู้มีหน้าที่รับผิดชอบที่เป็นผู้เสียหายหรือเอกชนบุคคลใด แจ้งต่อพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการผู้รับผิดชอบสำนวน เพื่อให้มีการยื่นคำขอต่อศาลเรียกร้องค่าเสียหาย ค่าสินไหมทดแทน ค่าใช้จ่าย ฯลฯ รวมไปในคำฟ้องคดีอาญาดังกล่าว เพื่อให้ศาลพิจารณาและออกคำบังคับต่อไป

4.2 การฟ้องร้องทางแพ่งเอง

กรณีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานหรือความผิดอื่นเล็กน้อย โดยการเปรียบเทียบปรับ หรือสิทธิการนำคดีอาญามาฟ้องระงับลงตามข้อ 3.1.1 และไม่มีมีการฟ้องคดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานหรือความผิดอันเกิดจากการลักลอบทิ้งกากอุตสาหกรรมอื่น ๆ ผู้เสียหายไม่สามารถมีคำขอส่วนแพ่งรวมไปในคดีที่มีการฟ้องทางอาญาได้ ดังนั้น สิทธิของผู้เสียหายสามารถฟ้องต่อศาลแพ่งที่มีเขตอำนาจได้เองตามกฎหมาย ทั้งนี้ ในส่วนของทางราชการซึ่งเป็นผู้เสียหายจะต้องดำเนินการสรุปเรื่องเพื่อส่งให้พนักงานอัยการดำเนินการฟ้องเรียกร้องต่อศาลเป็นความแพ่งต่อไป

หมายเหตุ : กรณีจิตใจหรือประมาทเลินเล่อทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมายให้เขาเสียหายถึงแก่ชีวิต ร่างกาย อนามัย เสรีภาพ ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใด ถือเป็น การละเมิดสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายหรือค่าสินไหมทดแทนมีอายุความฟ้องร้อง 1 ปีนับแต่วันที่ผู้ต้องเสียหาย รู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้จะฟ้องต้องรับผิดชอบหรือเมื่อพ้น 10 ปีนับแต่วันทำละเมิด และสิทธิของรัฐเรียกร้องเงินที่ทดรองจ่ายกรณีการจัดการกากอุตสาหกรรมหรือค่าฟื้นฟูสภาพแวดล้อมมีอายุความ 5 ปี แต่อย่างไรก็ดีควรฟ้องร้องภายในกำหนด 1 ปี เพื่อประโยชน์ในทางรูปคดี

หมวด 2 ส่วนที่ 5

มาตรการทางปกครอง

5.1 กรณีลักลอบทิ้งกากอุตสาหกรรมนั้น หากพิสูจน์ได้ว่าโรงงานผู้ก่อกำเนิดไต่กระทำความผิด ให้พนักงานเจ้าหน้าที่สั่งการตามมาตรา 37 เพื่อให้มีการจัดการกับสิ่งปฏิกูลฯ นั้น ภายในเวลาที่กำหนดตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 พร้อมกล่าวหาความผิดกับโรงงานผู้ก่อกำเนิดตามข้อหาใน ส่วนที่ 2 และแจ้งสิทธิการเปรียบเทียบคดีให้ผู้ต้องหาทราบต่อไป

5.2 หากไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่ากากอุตสาหกรรมนั้นเป็นของโรงงานรายใด ให้พนักงานเจ้าหน้าที่กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนท้องที่ความผิดเกิดหรือต่อกองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อสืบสวนสอบสวนหาตัวผู้กระทำความผิดดำเนินการทางกฎหมายต่อไป

5.3 การไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามข้อ 5.1 มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 57 พ.ร.บ. โรงงาน พ.ศ. 2535 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี ปรับไม่เกิน 100,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ปรับอีกวันละไม่เกิน 5,000 บาท ตลอดเวลาที่ฝ่าฝืน ให้พนักงานเจ้าหน้าที่กล่าวหาการกระทำความผิดและแจ้งสิทธิการเปรียบเทียบคดีตามขั้นตอนกฎหมาย ส่วนกรณีกากอุตสาหกรรมที่ทิ้งอยู่ ถ้ามีเหตุที่ทางราชการสมควรเข้าไปดำเนินการแทน เช่น มีความเสี่ยงที่ไม่สามารถยอมรับได้ หรืออาจก่อให้เกิดอันตราย ความเสียหาย ให้ปลัดกระทรวงหรือผู้ซึ่งปลัดกระทรวงมอบหมายมีอำนาจสั่งการให้พนักงานเจ้าหน้าที่หรือมอบหมายให้บุคคลใดเข้าจัดการแก้ไขเพื่อให้เป็นไปตามคำสั่งนั้น ในกรณีเช่นนี้ผู้ประกอบกิจการโรงงาน (ผู้กระทำความผิด) ต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายในการเข้าจัดการนั้นตามจำนวนที่จ่ายจริงรวมกับเบี้ยปรับในอัตราร้อยละ 30 ต่อปีของเงินจำนวนดังกล่าว

อนึ่ง การเบิกเงินทดรองจ่ายค่าบำบัดหรือกำจัดขอให้ปฏิบัติตามหนังสือกรมบัญชีกลางท้ายคู่มือนี้

5.4 กรณียังไม่สามารถหาตัวผู้กระทำความผิดได้ ตามข้อ 5.2 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจยึดหรืออายัดกากอุตสาหกรรมไว้ตามที่เห็นสมควร และในระหว่างหาตัวผู้กระทำความผิด ถ้ามีเหตุที่ทางราชการสมควรเข้าไปดำเนินการให้นำมาตรา 42 แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 มาใช้บังคับ

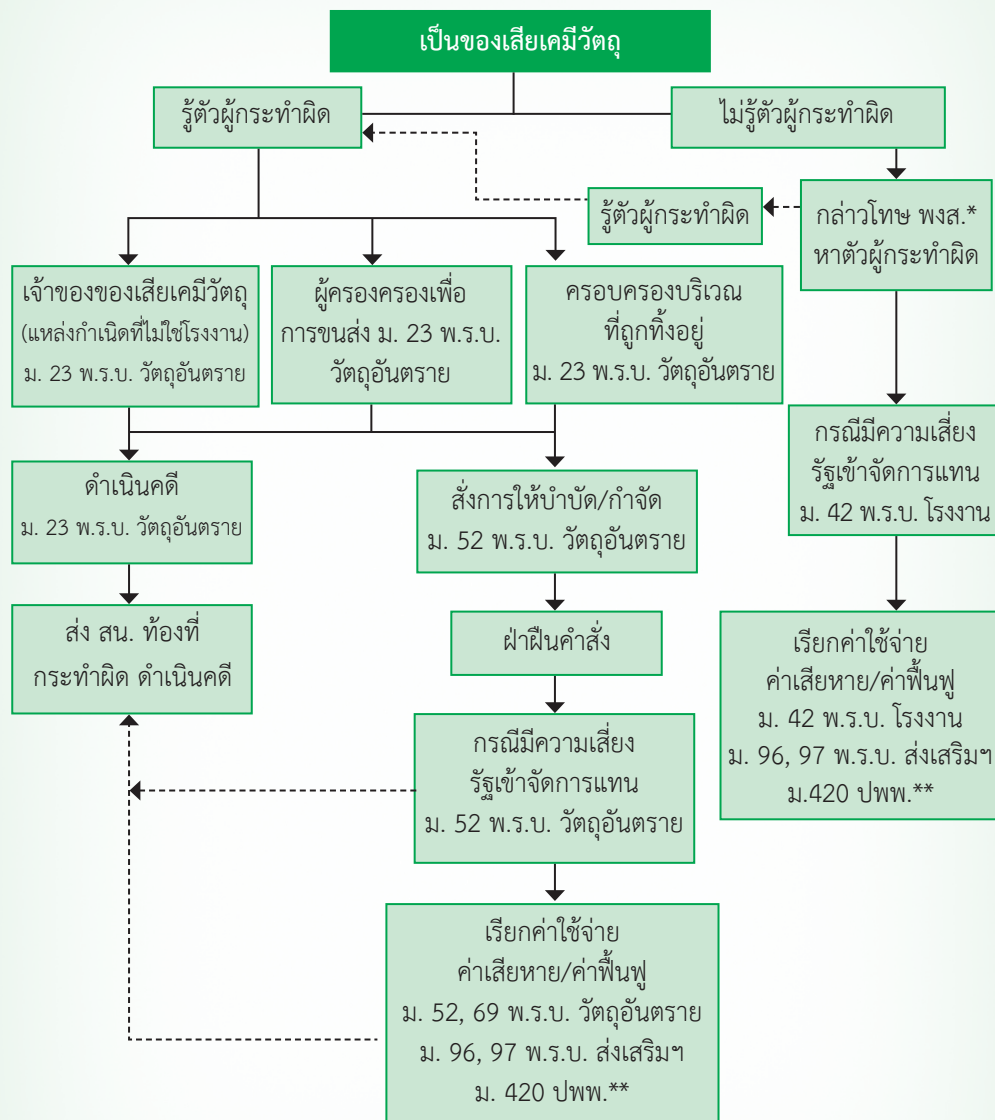
หมายเหตุ : การดำเนินการตามหมวดนี้ให้นำระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการประสานงานเพื่อบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2550 มาประกอบการพิจารณาดำเนินการในแต่ละขั้นตอนด้วย

หมวด 3

กากของเสียที่ลักลอบทิ้งเข้าข่ายเป็นของเสียเคมีวัตถุ
ตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุอันตราย

หมายเหตุ ผู้รวบรวมและขนส่งอาจมีความรับผิดชอบตามกฎหมายตาม ป. อาญา หรือตาม พ.ร.บ. อื่น สำหรับผู้ก่อการเกิด อาจต้องร่วมรับผิดชอบกับผู้รวบรวมและขนส่ง หากพิสูจน์ได้ว่าเป็นตัวการ ผู้ใช้ ผู้สนับสนุน แล้วแต่ข้อเท็จจริง

* พงส. : พนักงานสอบสวน

** ปพพ. : ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

หมวด 3 ส่วนที่ 1

ขั้นตอนการพิจารณาดำเนินการเบื้องต้น

ต้องดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงในพื้นที่และเก็บตัวอย่างพิสูจน์หากปรากฏข้อเท็จจริงว่า กากอุตสาหกรรมที่ทิ้งอยู่เป็นของเสียเคมีวัตถุตามบัญชีของเสียเคมีวัตถุ (Chemical Wastes) ตามบัญชี 5.2 แนบท้ายประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง บัญชีรายชื่อวัตถุอันตราย พ.ศ. 2556 ออกตามความในพระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. 2535 พิสูจน์แหล่งที่มา ผู้นำไปทิ้งและเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารสถานที่ของเสียเคมีวัตถุถูกทิ้งอยู่ เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการทางอาญา ทางแพ่ง และทางปกครองต่อไป ข้อสังเกต การดำเนินการตามหมวดนี้ต้องมีค่าใช้จ่ายของเสียที่ออกจากโรงงานอุตสาหกรรม ตามหมวด 2 แต่เป็นของเสียจากแหล่งกำเนิดอื่นที่มีใช้โรงงาน เช่น ของเสียจากแท่นขุดเจาะน้ำมัน ของเสียจากใต้ห้องเรือ โกดังเก็บสารเคมีหรือวัตถุอันตราย เป็นต้น

หมวด 3 ส่วนที่ 2

ผู้ต้องรับผิดกรณีลักลอบทิ้งกากอุตสาหกรรม

ของเสียเคมีวัตถุ (Chemical Wastes) ตามบัญชี 5.2 แนบท้ายประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง บัญชีรายชื่อวัตถุอันตราย พ.ศ. 2556 ออกตามความในพระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. 2535 ซึ่งไม่เข้าข่ายเป็นสิ่งปฏิภูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่ออกจากโรงงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน หากปรากฏหรือทิ้งอยู่ ณ สถานที่ใดจะมีบุคคลต้องรับผิดตามกฎหมาย ดังนี้

1. ความรับผิดทางอาญา

1.1 ผู้ครอบครองหรือเจ้าของที่ดินที่ถูกทิ้งของเสียเคมีวัตถุหรือปรากฏของเสียเคมีวัตถุในบริเวณที่ครอบครอง

ผู้ครอบครองเช่นผู้เช่าที่ดินหรืออาคารสถานที่ หรือผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินหรือสิทธิครอบครองบุคคลดังกล่าวถือเป็นผู้มีไว้ในครอบครองซึ่งวัตถุอันตราย (ของเสียเคมีวัตถุ) โดยไม่ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา 23 มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 73 แห่งพระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. 2535 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือปรับไม่เกิน 200,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เว้นแต่ในการสอบสวนไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าบุคคลดังกล่าวได้กระทำหรือมีส่วนร่วมรู้เห็นหรือยินยอมให้ผู้อื่นทิ้งของเสียเคมีวัตถุในสถานที่ดังกล่าว

1.2 ผู้ครอบครองซึ่งวัตถุอันตรายเพื่อการขนส่ง (ของเสียเคมีวัตถุ)

1.2.1 การมีไว้ในครอบครองไม่ว่าเพื่อตนเองหรือผู้อื่น ไม่ว่าจะมิใช่เพื่อการขนส่งหรือประการอื่นใด และรวมถึงการทิ้งอยู่ ดังนั้น ผู้นำของเสียเคมีวัตถุซึ่งเข้าข่ายวัตถุอันตราย ชนิดที่ 3 ไปทิ้ง มีความผิดฐานครอบครองวัตถุอันตรายเพื่อ

การขนส่งโดยไม่ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา 23 มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 73 แห่งพระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. 2535 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือปรับไม่เกิน 200,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

1.2.2 ความผิดตามกฎหมายอื่นเช่น พ.ร.บ. รักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535 หากทิ้งสิ่งปฏิกูลที่เป็นของโสโครกหรือมีกลิ่นเหม็นลงบนที่สาธารณะหรือบนถนนหรือในทางน้ำ พ.ร.บ. ว่าด้วยการอนุรักษ์ป่าสงวนแห่งชาติหรืออุทยานแห่งชาติ ฯลฯ หากนำไปทิ้งบริเวณสถานที่ดังกล่าว ความผิดทำให้เสียทรัพย์ที่มีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์หรือทำให้เกิดปฏิกูลในบ่อน้ำ สระ หรือที่ขังน้ำ สำหรับประชาชนใช้สอยความผิดฐานบุกรุกความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญาขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงตามแต่กรณี

1.3 แหล่งกำเนิดของเสียเคมีวัตถุ (ที่ไม่ใช่โรงงาน)

1.3.1 เจ้าของของเสียเคมีวัตถุยังคงต้องรับผิดชอบไม่ว่าผู้รับจ้างขนส่งจะผิดเงื่อนไขหรือสัญญาจนเป็นเหตุให้นำของเสียไปทิ้งเนื่องจากการทิ้งอยู่ถือเป็นความผิดของเจ้าของของเสียถือเป็นการมีไว้ในครอบครองวัตถุอันตราย (ของเสียเคมีวัตถุ) โดยไม่ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา 23 มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 73 แห่งพระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. 2535 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือปรับไม่เกิน 200,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

1.3.2 ผู้ก่อกำเนิดของเสียเคมีวัตถุตั้งแต่ 100 กิโลกรัม ต้องจัดทำใบกำกับการขนส่งของเสียอันตราย (ของเสียเคมีวัตถุ) เมื่อจะทำการขนส่งของเสียต้องปฏิบัติตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง ระบบเอกสารกำกับการขนส่งของเสียอันตราย พ.ศ. 2547 ข้อ 6 ออกตามความในมาตรา 20 (1) ฝ่าฝืนมาตรา 23 วรรคสาม อันมีกำหนดโทษมาตรา 72 แห่งพระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. 2535 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 100,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

2. ความรับผิดทางแพ่ง

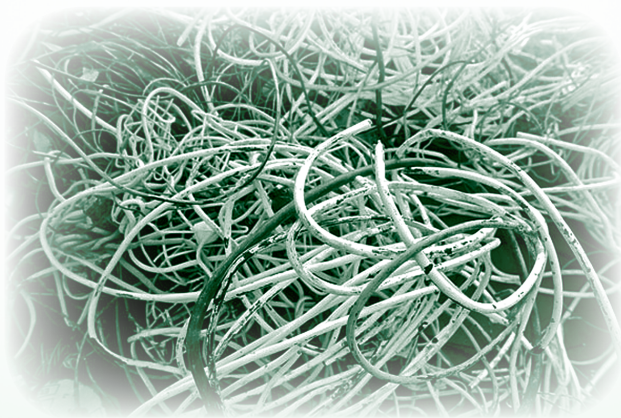
ความรับผิดของบุคคลตามข้อ 1.1 – 1.3

2.1 รับผิดในค่าใช้จ่ายในการที่ทางราชการเข้าจัดการหรือทำลายของเสีย เคมีวัตถุ กรณีที่ผู้กระทำความผิดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา 52 พ.ร.บ. วัตถุอันตราย พ.ศ. 2535

2.2 มีหน้าที่และความรับผิดทางแพ่งตามหมวด 3 แห่ง พ.ร.บ. วัตถุอันตราย พ.ศ. 2535

2.3 รับผิดตามมาตรา 96 และ 97 แห่ง พ.ร.บ. ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

2.4 ร่วมรับผิดกับลูกจ้างหรือตัวแทน (ผู้รวบรวมและขนส่ง) กรณีละเมิดต่อบุคคลอื่นหรือรัฐตามมาตรา 420 ประกอบมาตรา 425 และ 427 ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

หมวด 3 ส่วนที่ 3

ขั้นตอนการดำเนินคดีที่มีโทษทางอาญา

3.1 ความผิดตามพระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. 2535

ความผิดฐานไม่มีใบอนุญาตมีไว้ในครอบครอง ซึ่งวัตถุอันตรายตามมาตรา 23 มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 73 แห่งพระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. 2535 ไม่สามารถเปรียบเทียบปรับได้ตามมาตรา 89 แต่ความผิดฐานไม่มีใบกำกับการขนส่งของผู้ก่อกำเนิดของเสียอันตราย (ของเสียเคมีวัตถุ) ตามมาตรา 20 (1) มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 72 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 100,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับและความผิดฐานฝ่าฝืนคำสั่งพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา 52 มีบทกำหนดโทษมาตรา 85 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 3 เดือน หรือปรับไม่เกิน 30,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับสามารถเปรียบเทียบปรับได้ตามมาตรา 89 พ.ร.บ. วัตถุอันตราย พ.ศ. 2535 หากยินยอมให้เปรียบเทียบปรับเฉพาะความผิดที่เปรียบเทียบปรับได้ก็ไม่สามารถยุติการฟ้องร้องความผิดฐานไม่มีใบอนุญาตมีไว้ในครอบครองซึ่งวัตถุอันตรายเนื่องจากความผิดฐานนี้เปรียบเทียบปรับไม่ได้ซึ่งต้องแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ หากผู้ต้องหายินยอมให้เปรียบเทียบปรับ ก็ให้ทำการเปรียบเทียบแต่หากไม่ยินยอม ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ส่งเรื่องให้พนักงานสอบสวนดำเนินคดีต่อไปโดยเร็วเพื่อป้องกันมิให้คดีขาดอายุความ

อายุความฟ้องร้อง

สิบปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 7 ปี แต่ไม่ถึง 20 ปี เช่น ความผิดฐานไม่มีใบอนุญาตครอบครองซึ่งวัตถุอันตราย (ของเสียเคมีวัตถุ) ตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรมตามที่กล่าวมา

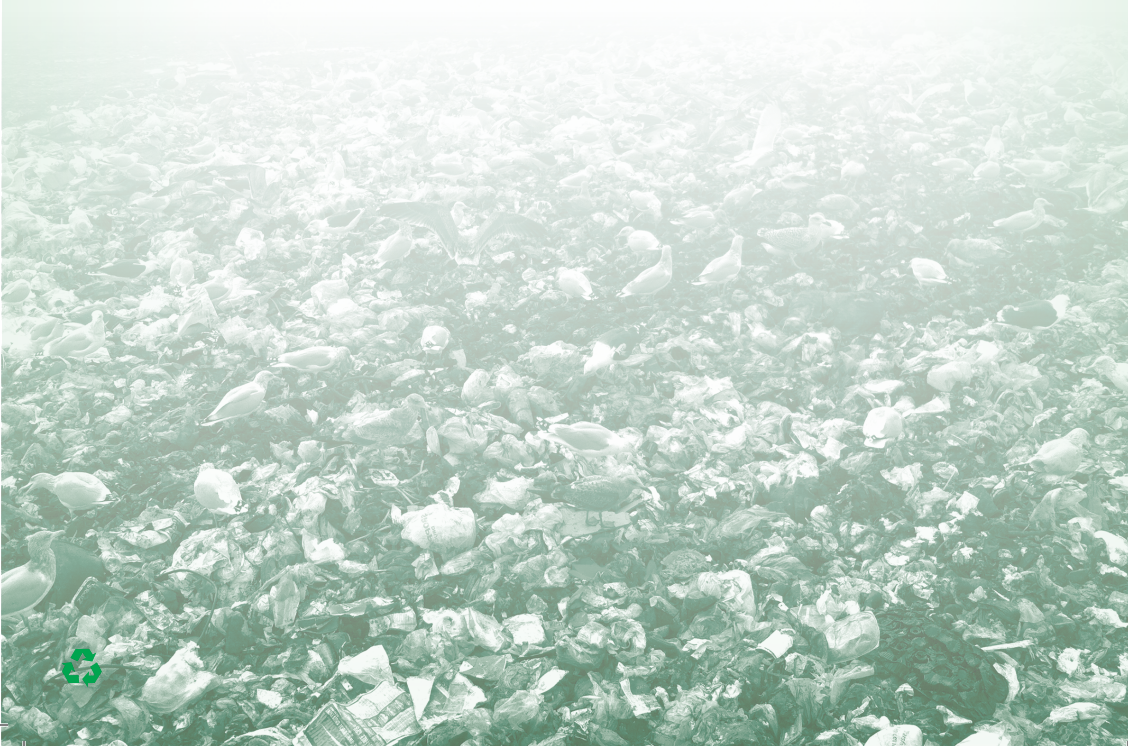

หนึ่งปี สำหรับความผิดต้องระวางโทษจำคุก 1 เดือนลงมา หรือต้องระวางโทษอย่างอื่น เช่น ความผิดฐานฝ่าฝืนคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ ตามมาตรา 52 และฐานไม่มีใบกำกับกำกับการขนส่ง

3.2 ความผิดตามกฎหมายอื่น

ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ร้องทุกข์หรือกล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนหรือพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบสำนวนดำเนินคดีตามขั้นตอนของกฎหมายต่อไป

หมายเหตุ : หากคดีขาดอายุความเป็นความรับผิดของเจ้าหน้าที่

หมวด 3 ส่วนที่ 4

ขั้นตอนการฟ้องร้องทางแพ่ง

รัฐหรือเอกชนบุคคลใดได้รับความเสียหาย อันเนื่องจากการลักลอบทิ้งของเสียเคมีวัตถุ ซึ่งเป็นความเสียหายทางแพ่งมีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหาย ค่าสินไหมทดแทน หรือค่าใช้จ่ายอันเกิดจากการจัดการของเสียเคมีวัตถุรวมถึงค่าเสียหายหรือค่าใช้จ่ายฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ฯลฯ สามารถดำเนินการได้ดังนี้

4.1 มีคำขอส่วนแพ่งรวมไปในคดีที่มีการฟ้องทางอาญา

กรณีมีการฟ้องร้องต่อศาลเพื่อลงโทษผู้กระทำความผิดตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุอันตราย หน่วยงานทางราชการผู้มีหน้าที่รับผิดชอบที่เป็นผู้เสียหายหรือเอกชนบุคคลใด แจ้งต่อพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการผู้รับผิดชอบสำนวน เพื่อให้มีการยื่นคำขอต่อศาลเรียกร้องค่าเสียหาย ค่าสินไหมทดแทน ค่าใช้จ่ายส่วนแพ่ง ฯลฯ รวมไปในคำฟ้องคดีอาญาดังกล่าว เพื่อให้ศาลพิจารณาและออกคำบังคับทั้งทางอาญาและทางแพ่งต่อไป

4.2 การฟ้องร้องทางแพ่งเอง

กรณีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุอันตรายศาลมีคำพิพากษาไปแล้ว และไม่มีการฟ้องคดีความผิดตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุอันตรายหรือความผิดอันเกิดจากการลักลอบทิ้งของเสียเคมีวัตถุอื่น ๆ ผู้เสียหายไม่สามารถมีคำขอส่วนแพ่งรวมไปในคดีที่มีการฟ้องทางอาญาได้ ดังนั้น สิทธิของผู้เสียหายสามารถฟ้องต่อศาลแพ่งที่มีเขตอำนาจได้เองตามกฎหมาย ทั้งนี้ ในส่วนของทางราชการซึ่งเป็นผู้เสียหายจะต้องดำเนินการสรุปเรื่องเพื่อส่งให้พนักงานอัยการดำเนินการฟ้องเรียกร้องต่อศาลเป็นความแพ่งต่อไป

หมายเหตุ : 1. กรณีจงใจหรือประมาทเลินเล่อทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมายให้เขาเสียหายถึงแก่ชีวิต ร่างกาย อนามัย เสรีภาพ ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใด ถือเป็น การละเมิดสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายหรือค่าสินไหมทดแทนมีอายุความฟ้องร้อง 1 ปี นับแต่วันที่ผู้ต้องเสียหายรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้จะพึงต้องรับผิดหรือเมื่อพ้น 10 ปี นับแต่วันทำละเมิด และสิทธิของรัฐเรียกร้องเงินที่ทตรงจ่ายกรณีการจัดการกากอุตสาหกรรมหรือค่าฟื้นฟูสภาพแวดล้อม มีอายุความ 5 ปี แต่อย่างไรก็ดีควรฟ้องร้องภายในกำหนด 1 ปี เพื่อประโยชน์ในทางรูปคดี

2. สำหรับสิทธิเรียกร้องความเสียหายอันเกิดจากวัตถุอันตรายตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุอันตรายเป็นอันขาดอายุความเมื่อพ้น 3 ปี นับแต่วันที่ผู้เสียหายรู้ถึงการเสียหายและความเป็นวัตถุอันตรายและผู้พึงต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนตามมาตรา 67 แห่ง พ.ร.บ. วัตถุอันตราย พ.ศ. 2535

หมวด 3 ส่วนที่ 5

มาตรการทางปกครอง

5.1 กรณีลักลอบทิ้งกากอุตสาหกรรมนั้น หากพิสูจน์ได้ว่าแหล่งก่อกำเนิดใดกระทำความผิดหรือมีผู้ขนส่งไปทิ้งหรือผู้ครอบครองบริเวณที่ทิ้งอยู่ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่สั่งการตามมาตรา 52 พ.ร.บ. วัตถุอันตราย พ.ศ. 2535 เพื่อให้มีการจัดการกับวัตถุอันตรายที่เป็นของเสียเคมีวัตถุ ภายในเวลาที่กำหนดพร้อมส่งเรื่องให้พนักงานสอบสวนท้องที่หรือกองบังคับการปราบปรามเกี่ยวกับการกระทำผิดทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมดำเนินคดีตามมาตรา 23 และบทบัญญัติอื่นที่เกี่ยวข้อง

5.2 หากไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าของเสียเคมีวัตถุนั้นเป็นของผู้ครอบครองรายใดหรือแหล่งกำเนิดใด ให้พนักงานเจ้าหน้าที่กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนท้องที่ความผิดเกิดหรือต่อกองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อสืบสวนสอบสวนหาตัวผู้กระทำผิดดำเนินการทางกฎหมายต่อไป

5.3 หากผู้กระทำผิดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามข้อ 5.1 ถ้ามีเหตุที่ทางราชการสมควรเข้าไปดำเนินการจัดการของเสียแทน เช่น มีความเสี่ยงไม่สามารถยอมรับได้ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการแทนตามมาตรา 52 แห่ง พ.ร.บ. วัตถุอันตราย พ.ศ. 2535

5.4 กรณียังไม่สามารถหาตัวผู้กระทำความผิดได้ ตามข้อ 5.2 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจยึดหรืออายัดของเสียเคมีวัตถุไว้ตามที่เห็นสมควร และในระหว่างหาตัวผู้กระทำผิด ถ้ามีเหตุที่ทางราชการสมควรเข้าไปดำเนินการให้นำมาตรา 52 แห่ง พ.ร.บ. วัตถุอันตราย พ.ศ. 2535 มาใช้บังคับ

อนึ่ง การเบิกเงินทดรองจ่ายค่าบำบัดหรือกำจัดขอให้ปฏิบัติตามหนังสือ
กรมบัญชีกลาง ท้ายคู่มือนี้

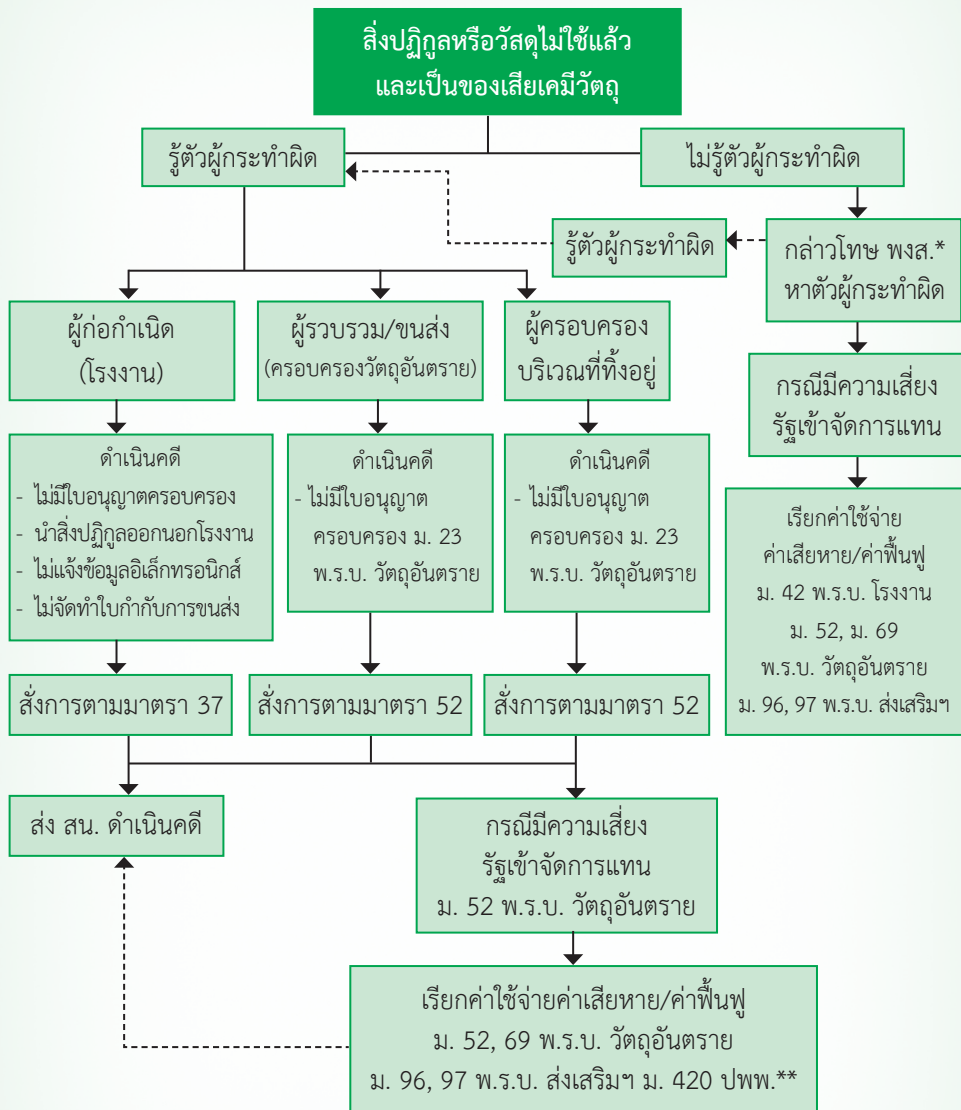
หมายเหตุ : การดำเนินการตามหมวดนี้ให้นำระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการ
ประสานงานเพื่อบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2550 มาประกอบการ
พิจารณาดำเนินการในแต่ละขั้นตอนด้วย

หมวด 4

กากอุตสาหกรรมที่ลักลอบทิ้งเข้าข่ายเป็นสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว
ตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานและเป็นของเสียเคมีวัตถุตามกฎหมาย
ว่าด้วยวัตถุอันตราย

หมายเหตุ ผู้รวบรวมและขนส่งอาจมีความรับผิดทางอาญาตาม ป. อาญา หรือตาม พ.ร.บ. อื่น สำหรับผู้ก่อกำเนต อาจต้องร่วมรับผิดกับผู้รวบรวมและขนส่ง หากพิสูจน์ได้ว่าเป็นตัวการ ผู้ใช้ ผู้สนับสนุน แล้วแต่ข้อเท็จจริง

* พงส. : พนักงานสอบสวน
** ปพพ. : ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

หมวด 4 ส่วนที่ 1

ขั้นตอนการพิจารณาดำเนินการเบื้องต้น

ต้องดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงในพื้นที่และเก็บตัวอย่างพิสูจน์หากปรากฏข้อเท็จจริงว่ากากอุตสาหกรรมเป็นสิ่งปฏิภูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วประเภทของเสียอันตรายตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง การกำจัดสิ่งปฏิภูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว พ.ศ. 2548 ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 และเข้าข่ายเป็นของเสียเคมีวัตถุ (Chemical Wastes) ตามบัญชี 5.2 แนบท้ายประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง บัญชีรายชื่อวัตถุอันตราย พ.ศ. 2556 ออกตามความในพระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. 2535 พิสูจน์แหล่งที่มา ผู้นำไปทิ้งและเจ้าของของเสียเคมีวัตถุ เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการทางปกครองทางอาญาและทางแพ่งต่อไป

หมวด 4 ส่วนที่ 2

ผู้ต้องรับผิดชอบกรณีลักลอบทิ้งกากอุตสาหกรรม

กรณีเป็นสิ่งปฏิภูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วประเภทของเสียอันตรายตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานและเข้าข่ายเป็นของเสียเคมีวัตถุ (Chemical Wastes) ตามบัญชี 5.2 แนบท้ายประกาศกระทรวงอุตสาหกรรมตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุอันตราย หากปรากฏหรือตั้งอยู่ ณ สถานที่ใดจะมีบุคคลผู้ต้องรับผิดชอบตามกฎหมาย ดังนี้

1. ความรับผิดชอบทางอาญา

1.1 ผู้ครอบครองหรือเจ้าของที่ดินที่ถูกทิ้งของเสียเคมีวัตถุหรือปรากฏของเสียเคมีวัตถุในบริเวณที่ครอบครอง

ผู้ครอบครองเช่นผู้เช่าที่ดินหรืออาคารสถานที่ หรือผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินหรือสิทธิครอบครองบุคคลดังกล่าวถือเป็นผู้มีไว้ในครอบครองซึ่งวัตถุอันตราย (ของเสียเคมีวัตถุ) โดยไม่ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา 23 มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 73 แห่งพระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. 2535 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือปรับไม่เกิน 200,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เว้นแต่ในการสอบสวนไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าบุคคลดังกล่าวได้กระทำหรือมีส่วนรู้เห็นหรือยินยอมให้ผู้อื่นทิ้งของเสียเคมีวัตถุในสถานที่ดังกล่าว

1.2 ผู้ครอบครองซึ่งวัตถุอันตรายเพื่อการขนส่ง (ของเสียเคมีวัตถุ)

1.2.1 การมีไว้ในครอบครองไม่ว่าเพื่อตนเองหรือผู้อื่น ไม่ว่าจะมิใช่เพื่อการขนส่งหรือประการอื่นใด และรวมถึงการทิ้งอยู่ ดังนั้น ผู้นำของเสียเคมีวัตถุซึ่งเข้าข่ายวัตถุอันตรายชนิดที่ 3 ไปทิ้ง มีความผิดฐานครอบครองวัตถุอันตรายเพื่อการ

ขนส่งโดยไม่ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา 23 มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 73 แห่งพระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. 2535 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือปรับไม่เกิน 200,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

1.2.2 ความผิดตามกฎหมายอื่น เช่น พ.ร.บ. รักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535 หากทิ้งสิ่งปฏิกูลที่เป็นของโสโครกหรือมีกลิ่นเหม็นลงบนที่สาธารณะ บนถนนหรือในทางน้ำ พ.ร.บ. ว่าด้วยการอนุรักษ์ป่าสงวนแห่งชาติหรืออุทยานแห่งชาติ ฯลฯ หากนำไปทิ้งบริเวณสถานที่ดังกล่าว ความผิดทำให้เสียหายที่มีไว้เพื่อสาธารณประโยชน์หรือทำให้เกิดปฏิกูลในบ่อน้ำ สระ หรือที่ขังน้ำ สำหรับประชาชนใช้สอยความผิดฐานบุกรุกความผิดฐานทำให้เสียหายตามประมวลกฎหมายอาญาขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงตามแต่ละกรณี

1.3 โรงงานผู้ก่อกำเนิดสิ่งปฏิกูล

1.3.1 เจ้าของของเสียเคมีวัตถุยังคงต้องรับผิดชอบไม่ว่าผู้รับจ้างขนส่งจะผิดเงื่อนไขหรือสัญญาจนเป็นเหตุให้นำของเสียไปทิ้งเนื่องจากการทิ้งอยู่ถือเป็นความผิดของเจ้าของของเสียถือเป็นการมีไว้ในครอบครองวัตถุอันตราย (ของเสียเคมีวัตถุ) โดยไม่ได้รับใบอนุญาตตามมาตรา 23 มีบทกำหนดโทษตามมาตรา 73 แห่งพระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. 2535 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือปรับไม่เกิน 200,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

1.3.2 มีความผิดฐานนำสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วออกนอกบริเวณโรงงานโดยไม่ได้รับอนุญาตจากอธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรม หรือผู้ซึ่งอธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรมมอบหมายตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง การกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว พ.ศ. 2548 ข้อ 9 เป็นการฝ่าฝืนกฎกระทรวง ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2535 หมวด 4 ข้อ 13 (3) ออกตามความในมาตรา 8 (5) อันมีบทกำหนดโทษตามมาตรา 45 แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 200,000 บาท

1.3.3 มีความผิดฐานนำสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วออกนอกโรงงาน โดยไม่แจ้งข้อมูลการขนส่งสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วต่อกรมโรงงานอุตสาหกรรม โดยการแจ้งทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง หลักเกณฑ์ และวิธีการแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วจากโรงงานโดยทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (อินเทอร์เน็ต) พ.ศ. 2547 ฝ่าฝืนประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม ข้อ 11 เรื่อง การกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว พ.ศ. 2548 ฝ่าฝืนกฎกระทรวง ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2535 หมวด 4 ข้อ 13 (3) ออกตามความในมาตรา 8 (5) อันมีบทกำหนดโทษตามมาตรา 45 แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 200,000 บาท

1.3.4 กรณีสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วเป็นของเสียอันตรายและเป็นของเสียเคมีวัตถุ นอกจากมีความผิดข้างต้นแล้วยังมีความผิดฐานนำของเสียออกนอกบริเวณโรงงานโดยไม่ปฏิบัติตามการขนส่ง ตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง การกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว พ.ศ. 2548 ข้อ 11 ฝ่าฝืนกฎกระทรวง ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2535 หมวด 4 ข้อ 13 (3) ออกตามความในมาตรา 8 (5) อันมีบทกำหนดโทษตามมาตรา 45 แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน สองแสนบาท

หมายเหตุ : กรณีได้รับอนุญาตให้นำสิ่งปฏิกูลฯ ออกนอกบริเวณโรงงานเพื่อไปบำบัด หรือกำจัดจากอภิศักกรมโรงงานอุตสาหกรรมหรือผู้ซึ่งอภิศักมอบหมาย ณ โรงงาน แห่งหนึ่ง แต่ระหว่างขนส่งได้ลักลอบทิ้ง ณ สถานที่อื่นนอกจากที่ได้รับอนุญาต ให้ถือ เป็นการนำสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วออกนอกบริเวณโรงงานโดยไม่ได้รับอนุญาต ด้วย หรือโรงงานขออนุญาตนำกากออกไปบำบัดยังโรงงาน ก. แต่นำไปโรงงาน ข. เข้าข่ายเป็นความผิดเสมือนไม่ได้รับอนุญาตหากไม่แจ้งข้อมูลการขนส่งกากทาง อิเล็กทรอนิกส์ก่อนนำกากออกนอกโรงงานหรือไม่จัดทำใบกำกับการขนส่ง (เฉพาะ ของเสียอันตราย) ก็มีความผิดดังกล่าวด้วย

2. ความรับผิดชอบทางแพ่ง

ความรับผิดของบุคคลตามข้อ 1.1 – 1.3 ให้นำความรับผิดทางแพ่งตามหมวด 2 และหมวด 3 มาประกอบการพิจารณาโดยอนุโลม

หมวด 4 ส่วนที่ 3

ขั้นตอนการดำเนินคดีที่มีโทษทางอาญา

3.1 ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานและความผิดตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุอันตราย

โรงงานผู้ก่อกำเนิดมีความผิดฐานครอบครองวัตถุอันตรายเพื่อการขนส่งโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ตามมาตรา 23 พ.ร.บ. วัตถุอันตราย พ.ศ. 2535 และความผิดตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานฐานนำสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วออกนอกโรงงานโดยไม่ได้รับอนุญาต ซึ่งความผิดตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานสามารถเปรียบเทียบปรับได้ ส่วนความผิดฐานครอบครองเพื่อการขนส่งโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ตามพระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. 2535 ไม่สามารถเปรียบเทียบปรับได้ หากยินยอมเปรียบเทียบปรับความผิดตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน ก็ไม่สามารถยุติการฟ้องร้องความผิดตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุอันตรายได้ หากผู้ถูกกล่าวหายินยอมให้มีการเปรียบเทียบปรับตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานให้ส่งเรื่องทำการเปรียบเทียบปรับ แต่หากไม่ยินยอมให้เปรียบเทียบปรับโดยประสงค์ให้มีการฟ้องร้องความผิดตามกฎหมายทั้งสองฉบับ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ส่งเรื่องให้พนักงานสอบสวนหรือพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบสำนวนตั้งแต่วัน ดำเนินคดีต่อไปโดยเร็ว เพื่อป้องกันมิให้คดีขาดอายุความสำหรับความผิดฐานครอบครองวัตถุอันตรายโดยไม่ได้รับใบอนุญาต มีอายุความ 10 ปี และความผิดฐานไม่ขออนุญาตนำการออกนอกโรงงาน และไม่จัดทำเอกสารกำกับขนส่งฯ (เฉพาะของเสียอันตรายหรือของเสียเคมีวัตถุ) และฐานไม่แจ้งข้อมูลการขนส่งทางอิเล็กทรอนิกส์ มีอายุความ 1 ปี

3.2 ความผิดตามกฎหมายอื่น

ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ร้องทุกข์หรือกล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนหรือพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบสำนวนตั้งแต่วันดำเนินคดีตามขั้นตอนกฎหมายต่อไป

หมายเหตุ : หากคดีขาดอายุความเป็นความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่

หมวด 4 ส่วนที่ 4

ขั้นตอนการฟ้องร้องทางแพ่ง

รัฐหรือเอกชนบุคคลใดได้รับความเสียหาย อันเนื่องจากการลักลอบทิ้งของเสียเคมีวัตถุ ซึ่งเป็นความเสียหายทางแพ่งมีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหาย ค่าสินไหมทดแทน หรือค่าใช้จ่ายอันเกิดจากการจัดการของเสียเคมีวัตถุรวมถึงค่าเสียหายหรือค่าใช้จ่ายฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ฯลฯ สามารถดำเนินการได้ดังนี้

4.1 มีคำขอส่วนแพ่งรวมไปในคดีที่มีการฟ้องทางอาญา

รัฐหรือเอกชนบุคคลใดได้รับความเสียหาย อันเนื่องจากการลักลอบทิ้งกากอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นความเสียหายทางแพ่งมีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหาย ค่าสินไหมทดแทน หรือค่าใช้จ่ายอันเกิดจากการจัดการกากอุตสาหกรรมรวมถึงค่าเสียหายหรือค่าใช้จ่ายฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ฯลฯ สามารถดำเนินการได้ดังนี้

4.2 การฟ้องร้องทางแพ่งเอง

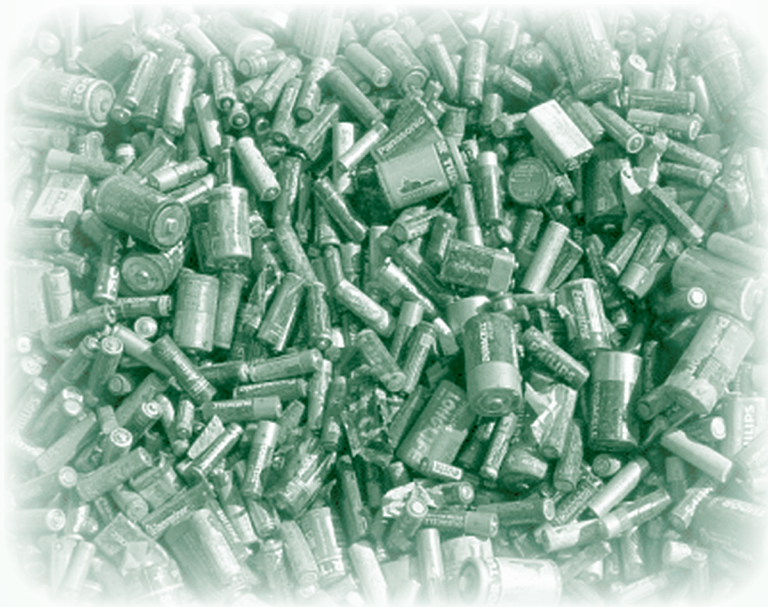
กรณีมีการฟ้องร้องต่อศาลเพื่อลงโทษผู้กระทำความผิดตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานและกฎหมายว่าด้วยวัตถุอันตราย หน่วยงานทางราชการผู้มีหน้าที่รับผิดชอบที่เป็นผู้เสียหายหรือเอกชนบุคคลใด แจ้งต่อพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการผู้รับผิดชอบสำนวน เพื่อให้มีการยื่นคำขอต่อศาลเรียกร้องค่าเสียหาย ค่าสินไหมทดแทน ค่าใช้จ่าย ฯลฯ รวมไปในคำฟ้องคดีอาญาดังกล่าว เพื่อให้ศาลพิจารณาและออกคำสั่งบังคับต่อไป

หมายเหตุ : 1. กรณีจิตใจหรือประมาทเลินเล่อทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมายให้เขาเสียหายถึงแก่ชีวิต ร่างกาย อนามัย เสรีภาพ ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใด ถือเป็น การละเมิดสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายหรือค่าสินไหมทดแทนมีอายุความฟ้องร้อง 1 ปีนับแต่วันที่ผู้ต้องเสียหายรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวผู้จะพึงต้องรับผิดชอบหรือเมื่อพ้น 10 ปี

นับแต่วันทำละเมิด และสิทธิของรัฐเรียกร้องเงินที่ทรงรองจ่ายกรณีการจัดการกากอุตสาหกรรมหรือค่าฟื้นฟูสภาพแวดล้อมมีอายุความ 5 ปี อย่างไรก็ตามก็ควรฟ้องร้องภายใน 1 ปี เพื่อประโยชน์ในทางคดี

2. สำหรับสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายอันเกิดจากวัตถุอันตรายตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุอันตรายเป็นอันตรายอายุความเมื่อพ้น 3 ปีนับแต่วันที่ผู้ต้องเสียหายรู้ถึงการเสียหายหรือความเป็นวัตถุอันตราย และผู้ฟ้องต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน ตามมาตรา 67 พ.ร.บ. วัตถุอันตราย พ.ศ. 2535

หมวด 4 ส่วนที่ 5

มาตรการทางปกครอง

5.1 กรณีลักลอบทิ้งกากอุตสาหกรรมที่เป็นของเสียเคมีวัตถุนั้น ผู้เป็นเจ้าของได้แก่โรงงานผู้ก่อกำเนิดของเสียอันตรายที่เป็นของเสียเคมีวัตถุ การนำของเสียดังกล่าวออกไปทิ้งพนักงานเจ้าหน้าที่สามารถสั่งการตามมาตรา 37 แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 หรือมาตรา 52 พ.ร.บ. วัตถุอันตราย พ.ศ. 2535

5.2 หากไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่ากากอุตสาหกรรมนั้นเป็นของผู้ครอบครองรายใด หรือเป็นของโรงงานผู้ก่อกำเนิดรายใด ให้พนักงานเจ้าหน้าที่กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนท้องที่ความผิดเกิดหรือกองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อสอบสวนดำเนินการตามกฎหมายต่อไป

5.3 กรณีไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ ตามข้อ 5.1 ให้ขายทอดตลาดหรือทำลาย หรือจัดการตามสมควรแก่กรณี หากมีค่าใช้จ่ายเกิดขึ้นให้เจ้าของวัตถุอันตรายมีหน้าที่จ่ายหรือชดใช้เงินแก่ทางราชการ ตามมาตรา 52 และค่าใช้จ่ายหรือค่าเสียหายต่อทรัพยากรธรรมชาติ ตามมาตรา 69 แห่งพระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. 2535 หรือสามารถใช้มาตรา 42 แห่งพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535

5.4 กรณียังไม่สามารถหาตัวผู้กระทำความผิดได้ ตามข้อ 5.2 ให้พนักงานสอบสวนยึดหรืออายัดไว้ตามที่เห็นสมควร หรือกรณีมีความจำเป็นต้องทำลาย บำบัด หรือกำจัดให้เก็บตัวอย่างไว้พอสมควรเพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดี และให้นำบทบัญญัติว่าด้วยมาตรการทางปกครองข้างต้นมาใช้บังคับต่อไป

หมายเหตุ: การดำเนินการตามหมวดนี้ให้นำระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการประสานงานเพื่อบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2550 มาประกอบการพิจารณาดำเนินการในแต่ละขั้นตอนด้วย

หมวด 5

มูลฝอยหรือสิ่งปฏิกูลตามกฎหมายอื่น

หมวด 5 ส่วนที่ 1

บริบทของมูลฝอยหรือสิ่งปฏิกูลในหมวดนี้

ตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง การกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว พ.ศ. 2548 ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. 2535 บัญญัติให้สิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว ดังต่อไปนี้ ให้ได้รับยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติตามประกาศฉบับดังกล่าว

1. สิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่ไม่เป็นของเสียอันตราย จากสำนักงาน บ้านพักอาศัย และร้านอาหารในบริเวณโรงงาน
2. สิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วที่มีกฎหมายควบคุมเฉพาะ ได้แก่
 - กากกัมมันตรังสี
 - มูลฝอยตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข
3. น้ำเสียที่ส่งไปบำบัดนอกบริเวณโรงงานทางท่อส่ง

พระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535 และพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 บัญญัติความของ “สิ่งปฏิกูล” ไว้เหมือนกัน โดยหมายความว่า อุจจาระ ปัสสาวะ รวมตลอดถึงวัตถุอื่นใดซึ่งเป็นของโสโครก หรือมีกลิ่นเหม็น แต่สำหรับความหมายของ “มูลฝอย” ได้บัญญัติไว้ต่างกันกล่าวคือ “มูลฝอย” ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุขฯ หมายความว่าเศษกระดาษ เศษผ้า เศษอาหาร เศษสินค้า เศษวัตถุ ถุงพลาสติก ภาชนะใส่อาหาร เถ้า มูลสัตว์ ชากสัตว์ หรือสิ่งอื่นใดที่เก็บกวาดจากถนน ตลาดที่เลี้ยงสัตว์ หรือที่อื่น **และหมายความรวมถึงมูลฝอยติดเชื้อ มูลฝอยที่เป็นพิษ หรืออันตรายจากชุมชน**

ส่วน “มูลฝอย” ตามพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อย ของบ้านเมือง พ.ศ. 2535 หมายความว่า เศษกระดาษ เศษผ้า เศษอาหาร เศษสินค้า เศษวัตถุ ถุงพลาสติก ภาชนะใส่อาหาร เถ้า มูลสัตว์ ซากสัตว์ รวมตลอดถึงสิ่งอื่นใดที่เก็บกวาดจากถนน ตลาด ที่เลี้ยงสัตว์หรือที่อื่น

หมวด 5 ส่วนที่ 2

หน้าที่และความรับผิดชอบตามกฎหมาย ว่าด้วยการสาธารณสุข

ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 หมวดว่าด้วยการจัดการสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอย สรุปได้ว่าการเก็บ ขน หรือกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยเป็นอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่น แต่กรณีมีเหตุสมควรทางราชการส่วนท้องถิ่นอาจมอบให้บุคคลใดดำเนินการแทนภายใต้การควบคุม ดูแลของราชการส่วนท้องถิ่น หรืออาจอนุญาตให้บุคคลใดดำเนินการรับ ทำ เก็บ ขน หรือกำจัด สิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอย โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทนด้วยการคิดค่าบริการ โดยบุคคลดังกล่าวต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

สำหรับสิ่งปฏิกูลนั้นหากเข้าข่ายเป็นของเสียอันตรายจากโรงงาน ให้ปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน โดยผู้ประกอบการโรงงานที่มีของเสียอันตรายและผู้ดำเนินกิจการรับ ทำ เก็บ ขน หรือกำจัดของเสียอันตรายต้องแจ้งการดำเนินกิจการเป็นหนังสือต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามมาตรา 18 พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

ดังนั้น หากเป็นของเสียอันตรายที่เกิดจากการประกอบกิจการโรงงาน นอกจากปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานแล้วผู้เป็นเจ้าของแหล่งกำเนิด ผู้ดำเนินกิจการรับทำการเก็บ ขนและกำจัดของเสีย ต้องแจ้งเป็นหนังสือให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบตามมาตรา 18 แต่หากมีไซ้ของเสียจากการประกอบกิจการโรงงาน เช่น ของเสียจากสถานประกอบการที่ไม่เข้าข่ายเป็นโรงงาน เช่น มีคนงานไม่เกิน 7 คน หรือเครื่องจักรไม่เกิน 5 แรงม้า หรือมีไซ้ประเภทหรือชนิดของโรงงาน ตามบัญชีท้ายกฎกระทรวง หรือเป็นของเสียที่ออกจากโรงงานแต่เป็นของเสียที่ได้รับการยกเว้นตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง การกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว

พ.ศ. 2548 ถือเป็นสิ่งปฏิญ์หรือมูลฝอยตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข ผู้ประกอบกิจการทำการเก็บ ขน หรือกำจัดสิ่งปฏิญ์หรือมูลฝอยที่ทำเป็นธุรกิจได้รับประโยชน์ตอบแทน จะต้องขอรับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา 19 หากฝ่าฝืนมีบทกำหนดโทษตามมาตรา 71 ต้องระวางโทษจำคุก ไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกิน 10,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ สำหรับความผิดตามพระราชบัญญัติดังกล่าวสามารถเปรียบเทียบปรับได้ตามมาตรา 85 พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 กรณีนำไปทิ้งถือเป็นกรณีไม่ได้รับอนุญาตเจ้าพนักงานท้องถิ่นสามารถสั่งการให้ดำเนินการให้ถูกต้อง เพื่อมิให้เกิดเหตุเดือดร้อนหรืออันตรายต่อสุขภาพ หากไม่ดำเนินการเจ้าพนักงานท้องถิ่นเข้าจัดการแทนและสามารถเรียกค่าใช้จ่ายจากผู้กระทำผิดได้

หมวด 5 ส่วนที่ 3

หน้าที่และความรับผิดชอบตามกฎหมายว่าด้วย
รักษาความสะอาดและความเป็น
ระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง

พระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535 มีนิยามเรื่องของสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยทำนองเดียวกันกับพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ดังนั้น หากของเสียไม่เข้าข่ายตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานควบคุมอยู่ อาจเข้าข่ายพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดฯ โดยสาระสำคัญของกฎหมายฉบับนี้บัญญัติ ห้ามมิให้ผู้ใดทิ้งสิ่งปฏิกูลหรือ มูลฝอยลงบนที่สาธารณะตามมาตรา 32 และห้ามมิให้ผู้ใดเท หรือทิ้งสิ่งปฏิกูล มูลฝอย น้ำโสโครก หรือสิ่งอื่นใดลงบนถนนหรือในทางน้ำ หากฝ่าฝืนมีบทกำหนดโทษตามมาตรา 54 ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 2,000 บาท ความผิดดังกล่าวสามารถเปรียบเทียบปรับได้ตามมาตรา 48 พระราชบัญญัติ รักษาความสะอาดฯ และเจ้าพนักงานท้องถิ่นสามารถสั่งการให้จัดการสิ่งปฏิกูล มูลฝอยเพื่อให้เป็นระเบียบเรียบร้อยและความสะอาด หากฝ่าฝืนคำสั่งทางราชการเข้าจัดการแทนและเรียกค่าใช้จ่ายจากผู้กระทำผิดได้

ภาคผนวก ก

การเรียกค่าใช้จ่ายจากผู้กระทำความผิดรวมไปกับฟ้องคดีอาญา

ที่ อก 0304/12831

กรมโรงงานอุตสาหกรรม
75/6 ถนนพระรามที่ 6 เขตราชเทวี
กรุงเทพมหานคร 10400

1 ธันวาคม 2553

เรื่อง การเรียกค่าใช้จ่ายจากผู้กระทำความผิดรวมไปกับฟ้องคดีอาญา

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดระยอง

อ้างถึง หนังสือศาลากลางจังหวัดระยอง ด่วนที่สุด ที่ รย 0016.3/13550 ลงวันที่ 16 พฤศจิกายน 2553

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือกรมโรงงานอุตสาหกรรม ด่วนที่สุด ที่ อก 0304/12266 ลงวันที่ 19
พฤศจิกายน 2553 จำนวน 1 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง ขอทราบผลสืบหน้าของการดำเนินการกรณีกรมโรงงานอุตสาหกรรม
ขอความอนุเคราะห์อัยการจังหวัดระยอง เรียกค่าใช้จ่ายอันเกิดจากการทำลายหรือจัดการกากอุตสาหกรรม
เป็นเงิน 6,601,868 บาท จากผู้กระทำความผิดรวมไปกับฟ้องคดีอาญา ผลเป็นประการใดขอให้แจ้ง
จังหวัดระยองทราบด้วย ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

กรมโรงงานอุตสาหกรรมขอเรียนว่า เจ้าหน้าที่ได้ประสานข้อมูลและให้ถ้อยคำต่อพนักงาน
อัยการผู้รับผิดชอบสำนวนแล้ว ได้คิดคำนวณค่าสินไหมทดแทนพร้อมดอกเบี้ยจนถึงวันฟ้องพร้อมส่งใบ
แต่งตั้งนายความให้พนักงานอัยการดำเนินการต่อไปแล้ว ปราบกฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

ศุภชัย ศิริวัฒน์เจริญชัย

(นายศุภชัย ศิริวัฒน์เจริญชัย)

รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทน

อธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรม

สำนักกฎหมาย

โทร. 0 2202 4213-4

โทรสาร 0 2202 3997

www.div.go.th

ด่วนที่สุด

ที่ อก 0304/12266

กรมโรงงานอุตสาหกรรม
75/6 ถนนพระรามที่ 6 เขตราชเทวี
กรุงเทพมหานคร 10400

19 พฤศจิกายน 2553

เรื่อง ขอส่งใบแต่งตั้งนายความและตารางคิดคำนวณค่าสินไหมทดแทนพร้อมดอกเบี้ย

เรียน อัยการจังหวัดระยอง

อ้างถึง หนังสือสำนักงานอัยการจังหวัดระยอง ที่ อส 0037 (รย)/8507 ลงวันที่ 9 พฤศจิกายน 2553

สิ่งที่ส่งมาด้วย ใบแต่งตั้งนายความและตารางคิดคำนวณค่าสินไหมทดแทนพร้อมดอกเบี้ย จำนวน 5 แผ่น

ตามหนังสือที่อ้างถึง สำนักงานอัยการจังหวัดระยองแจ้งว่าเห็นควรรับว่าต่างคดีโดยจะยื่นคำร้องต่อศาลให้ห่างหุ้นส่วนจำกัด บุญเจริญ ริชเชิล กับพวกรวม 4 คน ร่วมกันชดใช้ค่าสินไหมทดแทนโดยจะยื่นคำร้องในวันที่ 25 พฤศจิกายน 2553 และขอให้ส่งใบแต่งตั้งนายความและตารางคิดคำนวณค่าสินไหมทดแทนพร้อมดอกเบี้ยจนถึงวันฟ้อง ภายในวันที่ 22 พฤศจิกายน 2553 ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

กรมโรงงานอุตสาหกรรมได้ดำเนินการให้ตามความประสงค์แล้ว จึงขอส่งใบแต่งตั้งนายความและตารางคิดคำนวณค่าสินไหมทดแทนพร้อมดอกเบี้ย ตามสิ่งที่ส่งมาด้วยพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

ประพัฒน์ วนาพิทักษ์

(นายประพัฒน์ วนาพิทักษ์)

อธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรม

สำนักกฎหมาย

กลุ่มคดีและนิติกรรมสัญญา

โทร. 0 2202 3993

โทรสาร 0 2202 3997

www.diw.go.th

ตารางคิดคำนวณค่าสินไหมทดแทนพร้อมดอกเบี้ย ร้อยละ 7.5 ต่อปีนับตั้งแต่วันที่จ่ายเงินจนถึงวันฟ้อง (25 พฤศจิกายน 2553)

จำนวนครั้ง/วันที่จ่าย	ต้นเงิน	ดอกเบี้ยผิดนัด ร้อยละ 7.5 /ปี	รวมต้นเงินและดอกเบี้ยผิดนัด ถึงวันที่ 25 พ.ย. 53
1. ใบเสร็จรับเงินเลขที่/ใบกำกับภาษี RV 52020343 วันที่ 19/02/2552	1,000,000.00	(1 ปี 9 เดือน 6 วัน) 132,482.88	1,132,482.88
2. ใบเสร็จรับเงินเลขที่/ใบกำกับภาษี RV 52030282 วันที่ 18/03/2552	2,000,000.00	(1 ปี 8 เดือน 7 วัน) 252,876.71	2,252,876.71
3. ใบเสร็จรับเงินเลขที่/ใบกำกับภาษี RV 52040241 วันที่ 16/04/2552	2,000,000.00	(1 ปี 7 เดือน 9 วัน) 241,198.63	2,241,198.63
4. ใบเสร็จรับเงินเลขที่/ใบกำกับภาษี RV 53010212 วันที่ 11/01/2553	1,601,868.00	(10 เดือน 14 วัน) 104,724.86	1,706,592.86
(รวมต้นเงินและดอกเบี้ย) (เจ็ดล้านสามแสนสามหมื่นสามพันหนึ่งร้อยห้าสิบบัดบาทแปดสตางค์)			7,333,151.08

นิพล แจ่มเหมือน
(นายนิพล แจ่มเหมือน)
นิติกรเจ้าของสำนวน

ภาคผนวก ข
คำพิพากษาคดีหมายเลขแดงที่ 259/2553

(๓๑)

คำพิพากษา

สำหรับศาลใช้

คดีหมายเลขดำที่ ๒๖๙/๒๕๕๓

คดีหมายเลขแดงที่ ๒๕๙/๒๕๕๓

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลจังหวัดรัตนบุรี

วันที่ ๑๐ เดือนมีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๓

ความอาญา

ระหว่าง		พนักงานอัยการจังหวัดรัตนบุรี	โจทก์
		นายไชยา साแก้ว	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อพระราชบัญญัติวัตถุอันตราย

โจทก์ฟ้อง จำเลยให้การสารภาพ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๒ เวลากลางวัน จำเลยมีน้ำมันหล่อลื่นที่ใช้แล้วจำนวน ๘,๐๐๐ ลิตร ซึ่งเป็นวัตถุอันตรายชนิดที่ ๓ เกินกว่า ๒๐ ลิตร ตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรมบัญชี ข. ลำดับที่ ๑ ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่โดยไม่มีเหตุอันควร อันเป็นการผิดต่อกฎหมาย เหตุเกิดที่ตำบลหนองบัว อำเภอท่าตูม จังหวัดสุรินทร์ ตามวันเวลาดังกล่าวภายหลังเกิดเหตุ เจ้าพนักงานจับกุม จำเลยได้พร้อมยึดน้ำมันหล่อลื่นที่ใช้แล้วจำนวน ๘,๐๐๐ ลิตร ซึ่งบรรจุอยู่ในถังน้ำมันเชื้อเพลิงแบบเหล็กขนาดความจุ ๒๒๗ ลิตร จำนวน ๒๐ ถัง บรรจุน้ำมันหล่อลื่นที่ใช้แล้วจำนวน ๔,๐๐๐ ลิตร และแบ่งบรรจุอยู่ในบ่อปูนขนาดความกว้าง ๒ เมตร ยาว ๓ เมตร ลึก ๒ เมตร แบ่งเป็น ๒ ช่อง บรรจุน้ำมันหล่อลื่นที่ใช้แล้วจำนวน ๔,๐๐๐ ลิตร ถังบรรจุน้ำมันเชื้อเพลิงขนาดความจุ ๒๒๗ ลิตร (ถังเปล่าที่ผ่านการบรรจุแล้ว) จำนวน ๔๓ ถัง แทงก์เหล็กขนาดความจุ ๑๕,๐๐๐ ลิตร ที่มีไว้สำหรับใช้บรรจุ น้ำมันหล่อลื่นที่ใช้แล้วจำนวน ๑ ถัง มอเตอร์สำหรับสูบน้ำมันเครื่องจำนวน ๑ เครื่อง และท่อยางที่ใช้สูบน้ำมันเครื่องจำนวน ๒ เส้น เป็นของกลาง ของกลางทั้งหมดเจ้าพนักงานอายัดไว้

/พิพากษาว่า...

(๓๑ ทวี)

สำหรับศาลใช้

- ๒ -

พิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง, ๗๓ ลงโทษจำคุก ๖ เดือน ปรับ ๑๖,๐๐๐ บาท จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ คงจำคุก ๓ เดือน ปรับ ๘,๐๐๐ บาท ไม่ปรากฏว่าจำเลยได้รับโทษจำคุกมาก่อน เห็นควร ให้โอกาสจำเลยกลับตัวประพฤติตนเป็นพลเมืองดี โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด ๒ ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๖ ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙, ๓๐ ริบน้ำมันหล่อลื่นที่ใช้แล้วจำนวน ๘,๐๐๐ ลิตร ถึงบรรจุน้ำมันเชื้อเพลิงแบบเหล็กขนาดความจุ ๒๒๗ ลิตร จำนวน ๒๐ ถึง บ่อปูน มอเตอร์สำหรับสูบน้ำมันเครื่องจำนวน ๑ เครื่อง และท่อยาง จำนวน ๒ เส้น ให้ตกเป็นของกรมโรงงานอุตสาหกรรมเพื่อทำลายหรือจัดการตามที่เห็นสมควร และกรณีต้องทำลายให้จำเลยเป็นผู้ชำระค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นแก่ทางราชการ ส่วนโจทก์ขอให้ริบ ถึงบรรจุน้ำมันเชื้อเพลิงเหล็กขนาดบรรจุ ๒๒๗ ลิตร จำนวน ๔๓ ถึง และแท่งเหล็กขนาดความจุ ๑๕,๐๐๐ ลิตร จำนวน ๑ ถึง ปรากฏว่าจำเลยมิได้ใช้ทรัพย์สินดังกล่าวบรรจุน้ำมันหล่อลื่นที่ใช้แล้วจำนวน ๘,๐๐๐ ลิตร ของกลาง ทรัพย์สินดังกล่าวจึงมิใช่ภาชนะที่ในการกระทำความผิดในคดีนี้และจะถือว่า ภาชนะดังกล่าวเป็นอุปกรณ์หรือเครื่องมือที่เกี่ยวข้องก็ยังไม่ถนัดนัก จึงให้ยกค่าขอในส่วนนี้เสีย แต่ให้คืนทรัพย์สินดังกล่าวแก่เจ้าของต่อไป

นายธราพงษ์ ทวีนุช

ธราพงษ์ ทวีนุช

นายเวสารัช ปราโมช ณ อยุธยา

เวสารัช ปราโมช ณ อยุธยา

ปรศนา พิมพ์/ทาน

ที่...อส.0037.(รัตนบุรี)/2462...

สำนักงานอัยการจังหวัดรัตนบุรี

18 สิงหาคม 2553

เรื่อง แจ้งผลเกี่ยวกับทรัพย์สินของกลาง

เรียน ผู้ดำเนินการสถานีตำรวจภูธรท่าตูม.....

อ้างถึง สำนวนการสอบสวนคดีที่.....253/2552..... ลงวันที่.....14 ตุลาคม 2552.....

สิ่งที่ส่งมาด้วย.....

ตามที่ได้ส่งสำนวนการสอบสวนคดีอาญาที่อ้างถึง ระหว่าง.....ร.ต.ท.ชาติรี ศิริธีร์พันธ์ ผู้เสียหาย
นายไชยา สาแก้ว ผู้ต้องหา เรื่อง มีหรือครอบครองซึ่งวัตถุอันตราย (น้ำมันหล่อลื่นที่ใช้แล้ว) ฯ.....
ซึ่งได้ยึดทรัพย์สินของกลาง ตามบัญชีของกลางที่.....114/2552..... ของสถานีตำรวจ
ภูธรท่าตูม.....ไปยังพนักงานอัยการ นั้น

คดีนี้ ศาลพิพากษาให้น้ำมันหล่อลื่นที่ใช้แล้ว จำนวน 8,000 ลิตร. ถังบรรจุน้ำมันเชื้อเพลิงแบบเหล็ก
ขนาดความจุ 227 ลิตร จำนวน 20 ถัง. บ่อปูนมอดเตอร์สำหรับสูบน้ำมันเครื่อง จำนวน 1 เครื่อง และ
ท่อวาง จำนวน 2 เส้น ให้ตกเป็นของกรมโรงงานอุตสาหกรรมเพื่อทำลายหรือจัดการตามที่เห็นสมควร. และ
กรณีต้องทำลายให้จำเลยเป็นผู้ชำระค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นแก่ทางราชการ. ส่วนถังบรรจุน้ำมันเชื้อเพลิงเหล็กขนาด
บรรจุ 227 ลิตร (ถังเปล่าที่ผ่านการบรรจุแล้ว) จำนวน 43 ถัง และแท่งเหล็กขนาดความจุ 15,000 ลิตร
จำนวน 1 ถัง ศาลมีคำพิพากษาไม่รับ ตามคำพิพากษาคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 259/2553 ของศาลจังหวัด
รัตนบุรี.....

ฉะนั้น จึงแจ้งมาเพื่อจัดการเกี่ยวกับของกลางตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ
ความอาญา มาตรา 85

ขอแสดงความนับถือ

จิตติ เหลืองทองคำ

(นายจิตติ เหลืองทองคำ)

อัยการพิเศษประจำกรม สำนักงานอัยการเขต 3

รักษาการในตำแหน่งอัยการจังหวัดรัตนบุรี

สำนักงานอัยการจังหวัดรัตนบุรี

โทร./โทรสาร 044-599848

ภาคผนวก ค
คำพิพากษาคดีหมายเลขแดงที่ 716/2554

(๓๑)

คำพิพากษา

สำหรับศาลใช้

คดีหมายเลขดำที่ ๒๖๔๓/๒๕๕๓

คดีหมายเลขแดงที่ ๗๑๖/๒๕๕๔

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลจังหวัดศรีสะเกษ

วันที่ ๒๕ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๔

ความอาญา

ระหว่าง		พนักงานอัยการจังหวัดศรีสะเกษ	โจทก์
		นายดีศิลป์ มุมทอง	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อพระราชบัญญัติวัตถุอันตราย

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ เวลากลางวัน จำเลยมี ๑. ของเสียประเภทตัวทำละลายอินทรีย์ที่ไม่มีฮาโลเจนเป็นองค์ประกอบ (Non-halogenated Organic Solvents) ๒. ของเสียประเภทยาปราบศัตรูพืช (Pesticides) และยาปราบวัชพืช (Herbicides) ซึ่งไม่ได้คุณภาพตามกำหนด (Off-Specification) หรือหมดอายุ (Outdated) ๓. ของเสียผสมระหว่างน้ำมันหรือน้ำ (Oil/Water) หรือไฮโดรคาร์บอนหรือน้ำ (Hydrocarbons/Water) หรืออยู่ในรูปอิมัลชัน (Emulsions) ๔. ของเสียประเภทสารละลายกรดหรือด่าง (Acidic or Basic Solutions) ที่มีพีเอช pH ต่ำกว่า ๒ และสูงกว่า ๑๑.๕ จำนวน ๕๕ ถึง (ขนาด ๒๐๐ ลิตร) รวมปริมาณวัตถุอันตราย ๔ ชนิด ๑๑,๐๐๐ ลิตร ซึ่งจัดเป็นวัตถุอันตรายชนิดที่ ๓ บัญชี ข ประเภทของเสียเคมีวัตถุ ลำดับที่ ๓๙, ๔๗, ๕๐, และ ๕๓ ตามลำดับ รวม ๔ ชนิด ตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง บัญชีรายชื่อวัตถุ

/อันตราย...

(๑๑ ทวี)

สำหรับศาลใช้

- ๒ -

อันตรายน พ.ศ. ๒๕๓๘ ลงวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ แก้ไขโดยประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง บัญชีรายชื่อวัตถุอันตราย พ.ศ. ๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๔๖ ดังกล่าว ไว้ในความครอบครองของจำเลยโดยไม่ได้รับอนุญาต และไม่ได้รับยกเว้นตามกฎหมาย เหตุเกิดที่ตำบลโพธิ์ศรี อำเภอปรังค์กู จังหวัดศรีสะเกษ ของเสียสารเคมีทั้งหมด พนักงานสอบสวนยึดไว้เป็นของกลาง และเนื่องจากของกลางทั้งหมดไม่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ได้ หากเก็บรักษาไว้จะก่อให้เกิดอันตราย ต้องดำเนินการทำลายโดยวิธีเผาอย่างเดียว ซึ่งมีค่าใช้จ่ายในการกำจัดจำนวน ๔๙๔,๓๔๐ บาท ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๔, ๕, ๖, ๗, ๑๘, ๒๓, ๓๖, ๕๒, ๗๓, ๘๘ ธิบของกลางเป็นของกรมโรงงานอุตสาหกรรม และขอให้จำเลยชำระเงินค่าใช้จ่ายในการทำลายประมาณ ๔๙๔,๓๔๐ บาท แก่กรมโรงงานอุตสาหกรรม

จำเลยให้การปฏิเสธ

ทางพิจารณาโจทก์นำสืบว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมได้ออกประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง บัญชีรายชื่อวัตถุอันตราย พ.ศ. ๒๕๓๘ ลงวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ และแก้ไขโดยประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง บัญชีรายชื่อวัตถุอันตราย พ.ศ. ๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๔๖ ซึ่งตามบัญชี ข แนบท้ายประกาศกระทรวงดังกล่าวได้กำหนดให้ ๑. ของเสียประเภทตัวทำละลายอินทรีย์ที่ไม่มีฮาโลเจนเป็นองค์ประกอบ (Non-halogenated Organic Solvents) ๒. ของเสียประเภทยาปราบศัตรูพืช (Pesticides) และยาปราบวัชพืช (Herbicides) ซึ่งไม่ได้คุณภาพตามกำหนด (Off-Specification) หรือหมดอายุ (Outdated) ๓. ของเสียผสมระหว่างน้ำมันหรือน้ำ (Oil/Water) หรือไฮโดรคาร์บอนหรือน้ำ (Hydrocarbons/Water) หรืออยู่ในรูปอิมัลชัน (Emulsions) ๔. ของเสียประเภทสารละลายกรดหรือด่าง (Acidic or Basic Solutions) ที่มีพีเอช pH ต่ำกว่า ๒ และสูงกว่า ๑๑.๕ เป็นวัตถุอันตรายชนิดที่ ๓ ประเภทของเสียเคมีวัตถุ ลำดับที่ ๓๙, ๔๗, ๕๐, และ ๕๓ ตามลำดับ การครอบครองวัตถุอันตรายดังกล่าวจะต้องได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ เมื่อ

/ประมาณ...

(๓๑ ทวี)

สำหรับศาลใช้

- ๓ -

ประมาณกลางเดือนมกราคม ๒๕๕๓ จำเลยได้นำถังบรรจุสารเคมีเข้าไปภายในหมู่บ้านหนองควน ตำบลโพธิ์ศรี อำเภอปรางค์กู๋ โดยแจ้งแก่นายช่วย ประมวล ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้านว่าเป็นหัวเชื้อสำหรับทำปุ๋ยชีวภาพ ต่อมาประมาณ ๒ อาทิตย์ ถังบรรจุสารเคมีดังกล่าวได้ส่งกลิ่นเหม็นรุนแรง เมื่อสุดดมทำให้เวียนศีรษะ ปวดหัว คลื่นไส้ อาเจียน นายสมาน ผาธรรม ผู้ใหญ่บ้านจึงแจ้งให้จำเลยนำถังดังกล่าวออกจากหมู่บ้าน จำเลยจึงย้ายถังดังกล่าวไปไว้บริเวณที่นาของนายสี พงษ์ธนู พอตจำเลย ห่างจากหมู่บ้าน ประมาณ ๗๐๐ ถึง ๘๐๐ เมตร ต่อมาวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ นายชาติศักดิ์ จันทรสุคนธ์ วิศวกรชำนาญการ สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดศรีสะเกษ ได้รับเรื่องร้องเรียนจากนายอำเภอปรางค์กู๋ว่ามีผู้นำสารเคมีมาทิ้งที่บ้านหนองควน ตำบลโพธิ์ศรี อำเภอปรางค์กู๋ วันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ นายชาติศักดิ์กับพวกจึงออกตรวจบริเวณที่เกิดเหตุ พบถังพลาสติกขนาด ๒๐๐ ลิตร และถังเหล็กขนาด ๒๐๐ ลิตร บรรจุสารเคมี วางปนกันอยู่ ๓ จุด จุดแรกพบ ๕ ถัง จุดที่ ๒ พบ ๔๓ ถัง และจุดที่ ๓ พบ ๗ ถัง รวมทั้งสิ้น ๕๕ ถัง ต่อมาวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ผู้ว่าราชการจังหวัดศรีสะเกษและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องได้ลงพื้นที่ตรวจสอบ พบว่าสภาพแวดล้อมบริเวณที่พบถังสารเคมีจะมีกลิ่นเหม็นอย่างรุนแรงสุดดมแล้วจะมีอาการระคายเคืองที่โพรงจมูก เวียนศีรษะ คลื่นไส้ อาเจียน จึงยึดถังดังกล่าวไว้เป็นของกลาง และมีการสุ่มเก็บตัวอย่างสารเคมีไปตรวจที่กรมโรงงานอุตสาหกรรม ๓ ชุด วันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๓ กรมโรงงานอุตสาหกรรมส่งรายงานแจ้งว่าสารเคมีที่ส่งไปตรวจนั้นคือวัตถุอันตรายตามบัญชี ข แนบท้ายประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง บัญชีรายชื่อวัตถุอันตราย พ.ศ. ๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๔๖ ลำดับที่ ๓๙, ๔๗, ๕๐ และ ๕๓ ตามรายงานการตรวจวิเคราะห์เอกสารหมายเลข จ.๒ วัตถุอันตรายดังกล่าวเป็นของเสียจากโรงงานอุตสาหกรรมไม่สามารถใช้ประโยชน์ได้แล้ว ต้องกำจัดโดยการเผาตามหลักวิชาการซึ่งจะต้องใช้บริษัทรับกำจัดที่ขึ้นทะเบียนต่อกรมโรงงานอุตสาหกรรมเท่านั้น และค่าใช้จ่ายในการกำจัด เจ้าของผู้ครอบครองต้องเป็นผู้รับผิดชอบ จากการประเมินค่าใช้จ่ายเบื้องต้น

ในการ...

(๓๑ ทวี)

สำหรับศาลใช้

- ๔ -

ในการทำลายอยู่ที่ตันละ ๔๐,๐๐๐ บาท และค่าขนส่งเที่ยวละ ๑,๑๐๐ บาท รวม ๒ เที่ยว ขึ้นสอบสวนพนักงานสอบสวนแจ้งข้อหาแก่จำเลยว่ามีวัตถุอันตรายชนิดที่ ๓ ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตจำเลยให้การภาคเสธ ตามบันทึกคำให้การเอกสารหมายเลข จ.๑๔

จำเลยนำสืบว่า จำเลยได้สูตรในการทำปุ๋ยชีวภาพซึ่งจะต้องใช้หัวเชื้อที่ทำมาจากแป้งมันสำปะหลังที่หมักแล้วในการผสมด้วย จำเลยจึงไปหาเพื่อนชื่อนายน้อย ที่อำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี นายน้อยได้มอบถังขนาด ๒๐๐ ลิตร บรรจุหัวเชื้อจากแป้งมันสำปะหลังหมักให้จำเลยจำนวน ๕๕ ถัง จำเลยขนถังดังกล่าวไปเก็บไว้ที่บริเวณบ้านนายสี พงษ์ธนู พ่อตาจำเลย ต่อมาได้ย้ายถังดังกล่าวไปไว้บริเวณที่นาของนายสี

พิเคราะห์พยานหลักฐานของโจทก์และจำเลยแล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ในเบื้องต้นว่า จำเลยเป็นผู้ครอบครอง ๑. ของเสียประเภทตัวทำละลายอินทรีย์ที่ไม่มีธาตุฮาโลเจนเป็นองค์ประกอบ (Non-halogenated Organic Solvents) ๒. ของเสียประเภทยาปราบศัตรูพืช (Pesticides) และยาปราบวัชพืช (Herbicides) ซึ่งไม่ได้คุณภาพตามกำหนด (Off-Specification) หรือหมดอายุ (Outdated) ๓. ของเสียผสมระหว่างน้ำมันหรือน้ำ (Oil/Water) หรือไฮโดรคาร์บอนหรือน้ำ (Hydrocarbons/Water) หรืออยู่ในรูปอิมัลชัน (Emulsions) ๔. ของเสียประเภทสารละลายกรดหรือด่าง (Acidic or Basic Solutions) ที่มีพีเอช pH ต่ำกว่า ๒ และสูงกว่า ๑๑.๕ จำนวน ๕๕ ถัง (ขนาด ๒๐๐ ลิตร) รวมปริมาณวัตถุอันตราย ๔ ชนิด จำนวน ๑๑,๐๐๐ ลิตร ซึ่งจัดเป็นวัตถุอันตรายชนิดที่ ๓ บัญชี ข ประเภทของเสียเคมีวัตถุ ลำดับที่ ๓๙, ๔๗, ๕๐, และ ๕๓ ตามลำดับ ตามประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง บัญชีรายชื่อวัตถุอันตราย พ.ศ. ๒๕๓๘ ลงวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ แก้ไขโดยประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง บัญชีรายชื่อวัตถุอันตราย พ.ศ. ๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๔๖ โดยไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยว่าจำเลยมีเจตนาครอบครองวัตถุอันตรายดังกล่าวหรือไม่ โจทก์มีนายชาติศักดิ์ จันทร์สุคนธ์ วิศวกรชำนาญการ สำนักงาน

/อุตสาหกรรม...

(๓๑ ทวี)

สำหรับศาลใช้

- ๕ -

อุตสาหกรรมจังหวัดศรีสะเกษ เป็นพยานเบิกความว่า เมื่อวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ พยานกับพวก ออกตรวจบริเวณที่เกิดเหตุ พบถังพลาสติกขนาด ๒๐๐ ลิตร และถังเหล็กขนาด ๒๐๐ ลิตร บรรจุสารเคมีวางปนกันอยู่รวมทั้งสิ้น ๕๕ ถัง ต่อมาวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ ผู้ว่าราชการจังหวัดศรีสะเกษ และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องได้ลงพื้นที่ตรวจสอบ พบว่าสภาพแวดล้อมบริเวณที่พบถังสารเคมีจะมีกลิ่นเหม็นอย่างรุนแรง สุดดมแล้วจะมีอาการระคายเคืองที่โพรงจมูก เวียนศีรษะ คลื่นไส้อาเจียน จึงยึดถังดังกล่าวไว้เป็นของกลาง นายช่วย ประมวล ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน เป็นพยานเบิกความว่าจำเลยบอกพยานว่าถังดังกล่าวบรรจุหัวเชื้อสำหรับทำปุ๋ยชีวภาพ ถังดังกล่าวได้ส่งกลิ่นเหม็นรุนแรง เมื่อสุดดมทำให้เวียนศีรษะ ปวดหัว คลื่นไส้อาเจียน และใจทกมีนายสมาน ผาธรรม ผู้ใหญ่บ้าน เป็นพยานเบิกความว่า พยานแจ้งให้จำเลยนำถังดังกล่าวออกจากหมู่บ้าน จำเลยจึงย้ายถังดังกล่าวไปไว้บริเวณที่นาของนายสี พงษ์ธนู พ่อตาจำเลย ห่างจากหมู่บ้านประมาณ ๗๐๐ ถึง ๘๐๐ เมตร เห็นว่า ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง บัญชีรายชื่อวัตถุอันตราย พ.ศ. ๒๕๓๘ ลงวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ มีผลบังคับใช้ในวันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป ซึ่งประกาศกระทรวงอุตสาหกรรมฉบับดังกล่าวได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๓๘ ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรมดังกล่าวจึงมีผลใช้บังคับตามกฎหมายแล้ว ส่วนประกาศกระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง บัญชีรายชื่อวัตถุอันตราย พ.ศ. ๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๔๖ มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป ซึ่งประกาศกระทรวงอุตสาหกรรมฉบับดังกล่าวได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๔๖ ประกาศกระทรวงอุตสาหกรรมดังกล่าวจึงมีผลใช้บังคับตามกฎหมายแล้วเช่นเดียวกัน จึงถือได้ว่าจำเลยได้ทราบประกาศดังกล่าวแล้ว จำเลยจึงไม่อาจแก้ตัวได้ว่าไม่รู้กฎหมายหรือไม่รู้ว่าสารเคมีที่ครอบครองนั้นเป็นวัตถุอันตรายเพื่อให้พ้นจากความรับผิดชอบทางอาญาได้ นอกจากนี้ พยานโจทก์ทุกปากเบิกความตรงกันว่าสภาพแวดล้อมบริเวณที่พบถังสารเคมีจะมีกลิ่นเหม็นอย่างรุนแรง สุดดมแล้วจะมีอาการระคายเคืองที่โพรงจมูก เวียนศีรษะ คลื่นไส้อาเจียน ทั้ง

/สอดคล้อง...

(๓๑ ทวี)

สำหรับศาลใช้

- ๖ -

สอดคล้องกับรายงานผลการวิเคราะห์ของกรมโรงงานอุตสาหกรรมเอกสารหมายเลข ๒ ซึ่งจำเลยรับข้อเท็จจริง ระบุว่าตัวอย่างสารเคมีที่ตรวจสอบมีกลิ่นเหม็นคล้ายสารเคมี กลิ่นเหม็นดังกล่าวน่าจะเกิดจากสารเคมีหรือของเสียมากกว่าจะเกิดจากหัวเชื้อที่ใช้สำหรับทำปุ๋ยชีวภาพซึ่งทำมาจากแป้งมันสำปะหลังหมกอย่างที่ว่าจำเลยอ้าง ประกอบกับตามรายงานดังกล่าว สารเคมีที่สุ่มไปตรวจสอบจำนวน ๓ ชนิด มาจากถังบรรจุจำนวน ๓ ใบ แต่ละใบมีลักษณะต่างกัน กล่าวคือ ชนิดที่ ๑ ลักษณะเป็นของเหลวสีเข้ม ชนิดที่ ๒ ลักษณะเป็นของเหลวแยกชั้น ชั้นล่างสีชมพูเข้มชั้นบนสีแดงใส ชนิดที่ ๓ ลักษณะเป็นของเหลวสีดำนูน เห็นได้ว่า ลักษณะของเหลวในถังแต่ละใบแตกต่างกัน เจ้าหน้าที่สุ่มตรวจสอบในถังเพียง ๓ ใบ แต่กลับพบว่ามีความแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง น่าเชื่อว่าหากสุ่มตรวจในถังครบทั้ง ๕๕ ใบ อาจจะพบสารที่มีลักษณะแตกต่างกันมากขึ้นอีก ความข้อนี้จำเลยย่อมจะต้องทราบถึงว่าจำเลยครอบครองบรรจุสารที่ต่างกัน และสารที่ต่างกันดังกล่าวไม่น่าจะเป็นหัวเชื้อที่ได้จากการหมักแป้งมันสำปะหลังทั้งหมดเป็นแน่ ยิ่งไปกว่านั้น จำเลยยังเบิกความตอบคำถามค้านโจทก์ว่า จำเลยสงสัยว่าสารในถังคืออะไรกันแน่ จึงทำเรื่องนำสารไปตรวจที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ แสดงให้เห็นว่า จำเลยเองก็ไม่แน่ใจสารในถังของกลางเป็นหัวเชื้อสำหรับทำปุ๋ยชีวภาพที่ได้จากการหมักแป้งมันสำปะหลังจริงหรือไม่ นอกจากนี้ จำเลยยังได้ไปที่สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยาเพื่อปรึกษาว่าจะต้องขอใบอนุญาตทำปุ๋ยอัดเม็ดหรือไม่ แสดงว่า จำเลยเข้าใจว่าหัวเชื้อที่จำเลยครอบครองเป็นสารเคมี ซึ่งเมื่อผลิตเป็นปุ๋ยแล้วอาจจะต้องนำไปขออนุญาตจากทางราชการ เพราะหากหัวเชื้อที่จำเลยครอบครองเป็นวัชดุธรรมชาติ และจำเลยนำมาผลิตเป็นปุ๋ยชีวภาพก็ไม่มี ความจำเป็นที่จะต้องขอใบอนุญาตอย่าง การผลิตปุ๋ยเคมี ที่จำเลยนำสืบอ้างว่าสารที่จำเลยครอบครองเป็นหัวเชื้อสำหรับทำปุ๋ยชีวภาพซึ่งได้จากการหมักแป้งมันสำปะหลังโดยไม่รู้ว่าเป็นวัตถุอันตรายที่มีไว้เป็นความผิด และจำเลยมีสูตรในการทำปุ๋ยชีวภาพโดยใช้หัวเชื้อดังกล่าว เห็นว่า จำเลยเบิกความลอย ๆ ว่ามีสูตรในการทำปุ๋ยชีวภาพ แต่จำเลยไม่มีพยานหลักฐานใด ๆ ของหน่วยงานทางราชการหรือหน่วยงานใดมาแสดงให้เห็นว่าสูตรทำปุ๋ยชีวภาพของ

/จำเลย...

(๓๑ ทวี)

สำหรับศาลใช้

- ๗ -

จำเลยเป็นสูตรที่ถูกต้องหรือไม่ ใช้วัสดุธรรมชาติหรือไม่ มีส่วนประกอบของสารเคมีหรือไม่ หัวเชื้อผลิตมาจากวัสดุอะไร ทั้งได้ความจากนายชาติศักดิ์ วิศวกรชำนาญการ สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดศรีสะเกษว่าวัตถุดิบทรายของกลางเป็นของเสียจากโรงงานอุตสาหกรรมไม่สามารถใช้ประโยชน์ได้แล้ว ต้องกำจัดโดยการเผาตามหลักวิชาการซึ่งต้องใช้บริษัทรับกำจัดที่ขึ้นทะเบียนต่อกรมโรงงานอุตสาหกรรมเท่านั้น การจะนำวัตถุดิบทรายของกลางไปใช้เป็นหัวเชื้อในการทำปุ๋ยชีวภาพจึงไม่น่าจะเป็นไปได้ ทั้งอาจก่อให้เกิดมลพิษแก่สิ่งแวดล้อมอีกด้วย ประกอบกับจำเลยไม่เคยทำปุ๋ยชีวภาพมาก่อน และไม่เคยทดลองทำปุ๋ยชีวภาพด้วย จำเลยอ้างว่าเพิ่งจะทดลองทำปุ๋ยชีวภาพเป็นครั้งแรก แต่กลับใช้หัวเชื้อในการทำปุ๋ยถึง ๕๕ ถังขนาด ๒๐๐ ลิตร รวมจำนวนหัวเชื้อถึง ๑๑,๐๐๐ ลิตร ต้องลงทุนเสียค่าขนส่งถึง ๒๖,๐๐๐ บาท ย่อมไม่สมเหตุผล นอกจากนี้ ที่จำเลยอ้างว่าจำเลยนำหัวเชื้อแ่งมันสำปะหลังหมักมาจากเพื่อนชื่อนายน้อย ชาวสวนอำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี ก็เป็นเพียงการกล่าวอ้างลอย ๆ โดยไม่ได้ให้นำยาน้อยมาเบิกความเป็นพยานหรือนำหลักฐานมาแสดงว่าหัวเชื้อของยาน้อยผลิตมาจากแ่งมันสำปะหลังหมักและสามารถนำมาทำปุ๋ยชีวภาพได้จริง และไม่มีเหตุผลใดที่ยาน้อยจะต้องมอบหัวเชื้อจำนวนมากถึง ๕๕ ถัง ให้แก่จำเลยโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายใด ๆ เลยแม้กระทั่งค่าถังขนาด ๒๐๐ ลิตร จำนวน ๕๕ ใบก็ตาม นอกจากนี้ ตามคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยเอกสารหมายเลข จ.๑๔ จำเลยให้การว่าจำเลยได้ขอสารที่ใช้หมักจากชาวสวนอำเภอสวนผึ้ง จังหวัดราชบุรี โดยจำชื่อชาวสวนผู้นั้นไม่ได้ คำเบิกความและคำให้การของจำเลยเกี่ยวกับผู้ที่ให้สารดังกล่าวจึงขัดกัน ไม่น่าเชื่อว่ายาน้อยที่จำเลยเบิกความถึงจะมีตัวตนอยู่จริง ถือเป็นข้อพิรุณ แสดงให้เห็นว่าจำเลยมีเจตนาปิดบังการได้มาซึ่งวัตถุดิบทรายของกลาง ตามพฤติการณ์เชื่อว่าจำเลยรู้ที่อยู่ว่าสารที่จำเลยครอบครองเป็นวัตถุดิบทรายพยานหลักฐานของจำเลยไม่สามารถหักล้างพยานโจทก์ได้ พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมารับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยมีเจตนาครอบครองวัตถุดิบทรายตามฟ้องจริง แต่เมื่อได้ความจากนายช่วยว่าก่อนที่จำเลยจะนำวัตถุดิบทรายเข้าไปในหมู่บ้าน จำเลยได้แจ้งว่าจะนำหัวเชื้อเพื่อใช้สำหรับผลิตปุ๋ย

/ชีวภาพ...

(๓๑ ทวิ)

สำหรับศาลใช้

- ๘ -

ชีวภาพเข้าไป และจำเลยเข้าใจว่าวัตถุอันตรายดังกล่าวสามารถนำมาทำปุ๋ยได้โดยเก็บไว้ใกล้เคียงกับที่พักของตนเอง เมื่อผู้ใหญ่บ้านแจ้งให้จำเลยนำวัตถุอันตรายดังกล่าวออกจากหมู่บ้าน จำเลยก็ปฏิบัติตามโดยดี กรณีเชื่อว่าจำเลยไม่ได้ครอบครองวัตถุอันตรายดังกล่าวเพื่อจะก่อให้เกิดอันตรายแก่ชุมชน ทั้งยังไม่ปรากฏว่ามีความเสียหายร้ายแรงเกิดขึ้น เห็นควรลงโทษจำเลยสถานเบา

พิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง (๓) วรรคสอง, ๒๓ วรรคหนึ่ง, ๓๖ วรรคหนึ่ง, ๕๒ วรรคหนึ่ง วรรคสอง วรรคสี่, ๗๓, ๘๘ วรรคหนึ่ง วรรคสอง จำคุก ๑ ปี และปรับ ๒๔,๐๐๐ บาท ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้าง มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ คงจำคุกจำเลยมีกำหนด ๘ เดือน และปรับ ๑๖,๐๐๐ บาท พิเคราะห์พฤติการณ์แห่งคดีแล้ว ไม่ปรากฏว่าจำเลยเคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน เพื่อให้โอกาสจำเลยกลับตนเป็นพลเมืองดี โทษจำคุกให้รอกาลลงโทษไว้มีกำหนด ๒ ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๖ หากจำเลยไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙ และ ๓๐ ริกของกลางเป็นของกรมโรงงานอุตสาหกรรม และให้จำเลยชำระเงินค่าใช้จ่ายในการทำลายวัตถุอันตรายประมาณ ๔๙๔,๓๔๐ บาท แก่กรมโรงงานอุตสาหกรรม

นายเพิ่มศักดิ์ สาคิตภิญโญ

เพิ่มศักดิ์ สาคิตภิญโญ

นายศุภกร อาภาธีร์วัตร

ศุภกร อาภาธีร์วัตร

ภาคผนวก ง

หนังสือกรมบัญชีกลาง เรื่อง การเบิกจ่ายเงินค่ากำจัดของเสีย

ที่ กค ๐๔๐๖.๖/๒๘๗๒๖

กรมบัญชีกลาง

ถนนพระราม ๖ กทม. ๑๐๔๐๐

๑๙ กรกฎาคม ๒๕๕๕

เรื่อง การเบิกจ่ายเงินค่ากำจัดของเสีย

เรียน อธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรม

อ้างถึง หนังสือกรมโรงงานอุตสาหกรรม ที่ อก ๐๓๐๔/๑๑๗๔๗ ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๕ และ ที่ อก ๐๓๐๔/๔๑๕ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๕

ตามที่แจ้งว่า ศาลจังหวัดศรีสะเกษ ได้มีคำพิพากษาให้นายตีศิลป์ มุมทอง จำเลย ในความผิดฐานครอบครองวัตถุอันตรายชนิดที่ ๓ โดยไม่ได้รับอนุญาต ให้จำคุก ๘ เดือน และปรับ ๑๖,๐๐๐ บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด ๒ ปี หากจำเลยไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙ และ ๓๐ ริกของกลางเป็นของกรมโรงงานอุตสาหกรรม และให้จำเลยชำระเงินค่าใช้จ่ายในการทำลายวัตถุอันตรายประมาณ ๔๙๔,๓๔๐ บาท แก่กรมโรงงานอุตสาหกรรม ซึ่งกรมโรงงานอุตสาหกรรมได้ว่าจ้างบริษัท อัครีปราการ จำกัด ดำเนินการขนย้ายของกลางไปกำจัดโดยวิธีการเผาในเตาเผา โดยผู้รับจ้างได้ดำเนินการเสร็จสิ้นแล้ว มีค่าใช้จ่ายรวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๔๙๔,๓๔๐ บาท และได้เรียกร้องให้กรมโรงงานอุตสาหกรรมชำระเงินจำนวนดังกล่าว แต่เนื่องจากวัตถุอันตรายที่จำเลยครอบครอง จัดเป็นของเสียเคมีวัตถุประเภทสารละลาย กลิ่นเหม็นรุนแรง ระคายเคืองโพรงจมูก เวียนศีรษะ คลื่นไส้อาเจียน ไม่สามารถใช้ประโยชน์ได้แล้วต้องกำจัดโดยการเผาตามหลักวิชาการ ประกอบกับบริเวณพื้นที่ที่กองสารเคมีมีสภาพเป็นทุ่งนา หากเข้าดูดูงานจะทำให้การเคลื่อนย้ายลำบากเกิดความเสียหายกับไร่นาในพื้นที่ใกล้เคียง ทำให้มีความจำเป็นต้องทำลายของกลางโดยเร็ว จึงขออนุมัติเบิกจ่ายเงินจำนวนดังกล่าวเพื่อนำไปจ่ายแก่ผู้รับจ้าง และขอหารือว่า กรณีหน่วยงานผู้รับผิดชอบตามพระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. ๒๕๓๕ เข้าดำเนินการแทนหรือต้องกำจัดบำบัดหรือทำลายของกลางในเรื่องอื่น จะดำเนินการเบิกจ่ายจากงบประมาณส่วนใด มีวิธีการอย่างไร หรือจะต้องขออนุมัติกรมบัญชีกลางเป็นกรณี ๆ ไป ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

กรมบัญชีกลางโดยได้รับมอบหมายจากกระทรวงการคลังพิจารณาแล้ว ขอเรียนดังนี้

๑. ระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการเบิกจ่ายค่าใช้จ่ายในการบริหารงานของส่วนราชการ พ.ศ. ๒๕๕๓ (ข้อ ๔ และข้อ ๑๒) และหนังสือกระทรวงการคลัง ด่วนที่สุด ที่ กค ๐๔๐๖.๔/ว ๙๖ ลงวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๕๓ (ลำดับที่ ๒) กำหนดโดยสรุปว่า ให้หัวหน้าส่วนราชการเบิกจ่ายค่าใช้จ่าย รายการค่าจ้างเอกชนดำเนินงาน ซึ่งเกิดจากการบริหารงานตามอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการ หรือรายจ่ายที่เป็นผลสืบเนื่องจากการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว ตามที่กำหนดไว้ในแผนงบประมาณและหมายความรวมถึงรายจ่ายที่เกิดจากภารกิจที่ได้รับมอบหมายจากคณะรัฐมนตรี ได้ตามความจำเป็น เหมาะสม ประหยัด และเพื่อประโยชน์ของทางราชการ

/๒. ...

๒. กรมโรงงานอุตสาหกรรมเป็นหน่วยงานผู้รับผิดชอบในการควบคุมวัตถุอันตรายเพื่อทำลายหรือจัดการตามพระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. ๒๕๓๕ และเป็นภารกิจที่กำหนดตามกฎหมายกระทรวงแบ่งส่วนราชการกรมโรงงานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๕๑ ดังนั้น กรณีกรมโรงงานอุตสาหกรรมได้ว่าจ้าง บริษัท อัครปิปรากการ จำกัด ดำเนินการขนย้ายของกลางไปกำจัดโดยวิธีการเผาในเตาเผา เป็นเงิน ๔๙๔,๓๔๐ บาท โดยผู้รับจ้างได้ดำเนินการเสร็จสิ้นแล้ว ค่าใช้จ่ายในการเข้าดำเนินการแทนหรือต้องกำจัดหรือบำบัดหรือทำลายเกี่ยวกับวัตถุอันตราย ตามพระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงเป็นการดำเนินการตามอำนาจ หน้าที่ และภารกิจปกติของกรมโรงงานอุตสาหกรรม หัวหน้าส่วนราชการเจ้าของงบประมาณสามารถใช้ดุลพินิจในการพิจารณาเบิกจ่ายค่าใช้จ่ายในลักษณะจ้างเหมาเอกชนดำเนินงานเพื่อการดังกล่าว ได้ตามนัยระเบียบในข้อ ๑ โดยไม่ต้องขอทำความตกลงกับกระทรวงการคลัง และเมื่อได้รับชำระเงินตามคำพิพากษาจากเจ้าของวัตถุอันตราย ให้นำเงินจำนวนดังกล่าวส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดิน ตามระเบียบการเบิกจ่ายเงินจากคลัง การเก็บรักษาเงินและการนำเงินส่งคลัง พ.ศ. ๒๕๕๑

๓. กรณีที่ขอหารือ หน่วยงานผู้รับผิดชอบตามพระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. ๒๕๓๕ เข้าดำเนินการแทนหรือต้องกำจัดบำบัดหรือทำลายของกลางในเรื่องอื่น จึงสามารถดำเนินการโดยวิธีการจ้างเอกชนดำเนินงาน และเบิกค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นในการทำลายหรือจัดการวัตถุอันตราย ตามระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการเบิกจ่ายค่าใช้จ่ายในการบริหารงานของส่วนราชการ .ศ. ๒๕๕๓ และหนังสือกรมบัญชีกลาง ด่วนที่สุด ที่ กค ๐๔๐๖.๔/ว ๓๓๗ ลงวันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๓ เรื่อง ข้อมความเข้าใจเกี่ยวกับการจ้างเอกชนดำเนินงาน ทั้งนี้ กรณีกฎหมายหรือศาลมีคำสั่งในคำพิพากษา ให้เจ้าของวัตถุอันตรายมีหน้าที่จ่ายหรือชดใช้เงินจำนวนนั้นแก่ทางราชการ ให้นำเงินจำนวนดังกล่าวส่งคลังเป็นเงินรายได้แผ่นดิน ตามระเบียบการเบิกจ่ายเงินจากคลัง การเก็บรักษาเงินและการนำเงินส่งคลัง พ.ศ. ๒๕๕๑

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

สุทธิรัตน์ รัตนโชติ

(นางสาวสุทธิรัตน์ รัตนโชติ)

ที่ปรึกษาด้านพัฒนาระบบการเงินการคลัง

ปฏิบัติราชการแทน อธิบดีกรมบัญชีกลาง

สำนักกฎหมาย

กลุ่มงานอนุมัติพิเศษ

โทร. ๐ ๒๑๒๗ ๗๐๐๐ ต่อ ๔๔๖๒

ภาคผนวก จ

ระเบียบกรมโรงงานอุตสาหกรรม

ว่าด้วยแนวทางการปฏิบัติสำหรับการจัดการเกี่ยวกับวัตถุอันตราย

ที่ศาลมีคำพิพากษาให้รับ พ.ศ. 2547

หน้า ๑๗

เล่ม ๑๒๑ ตอนพิเศษ ๕๑ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๖ พฤษภาคม ๒๕๕๗

ระเบียบกรมโรงงานอุตสาหกรรม

ว่าด้วยแนวทางปฏิบัติสำหรับการจัดการเกี่ยวกับวัตถุอันตราย

ที่ศาลมีคำพิพากษาให้รับ

พ.ศ. ๒๕๕๗

ด้วยมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติวัตถุอันตราย พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้บัญญัติให้วัตถุอันตรายที่ผลิต นำเข้า ส่งออก หรือมีไว้ในครอบครองโดยไม่ชอบด้วยพระราชบัญญัตินี้ ภาชนะของวัตถุอันตรายดังกล่าว เครื่องมือและอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้อง หรือทรัพย์สินใดบรรดาที่ศาลมีคำพิพากษาให้รับ ให้ส่งมอบแก่หน่วยงานที่รับผิดชอบควบคุมวัตถุอันตรายดังกล่าวเพื่อทำลายหรือจัดการตามที่เห็นสมควรต่อไป

เพื่อเป็นการดำเนินการให้สอดคล้องกับบทบัญญัติดังกล่าว กรมโรงงานอุตสาหกรรมจึงได้วางระเบียบ ว่าด้วยแนวทางปฏิบัติสำหรับการจัดการเกี่ยวกับวัตถุอันตรายที่ศาลมีคำพิพากษาให้รับ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกรมโรงงานอุตสาหกรรม ว่าด้วยแนวทางปฏิบัติสำหรับการจัดการเกี่ยวกับวัตถุอันตรายที่ศาลมีคำพิพากษาให้รับ พ.ศ. ๒๕๕๗”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

ข้อ ๓ เมื่อศาลมีคำพิพากษาให้รับวัตถุอันตรายและให้ส่งมอบแก่กรมโรงงานอุตสาหกรรมซึ่งเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบควบคุมวัตถุอันตรายชนิดนั้นเพื่อทำลายหรือจัดการตามที่เห็นสมควร ให้หน่วยงานที่รับผิดชอบตั้งคณะกรรมการพิจารณาจัดการเกี่ยวกับวัตถุอันตรายที่ศาลมีคำพิพากษาให้รับคณะหนึ่ง ประกอบด้วย หัวหน้า

หน้า ๑๘

เล่ม ๑๒๑ ตอนพิเศษ ๕๑ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๖ พฤษภาคม ๒๕๔๗

หน่วยงานแห่งนั้นเป็นประธานกรรมการ และกรรมการอื่นจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เป็นคณะกรรมการตามจำนวนที่เห็นสมควร เพื่อพิจารณาจัดการเกี่ยวกับวัตถุอันตราย ที่ศาลมีคำพิพากษาให้รับ

ข้อ ๔ ในกรณีมีหน่วยงานราชการหรือรัฐวิสาหกิจใดมีความประสงค์จะขอรับ วัตถุอันตรายตามข้อ ๓ จากกรมโรงงานอุตสาหกรรมเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในทาง ราชการ ให้มีหนังสือแจ้งความประสงค์ดังกล่าวต่อกรมโรงงานอุตสาหกรรม และให้ หน่วยงานที่รับผิดชอบดำเนินการพิจารณาเสนอความเห็นต่ออธิบดีกรมโรงงาน อุตสาหกรรม เพื่อแจ้งผลการพิจารณาให้หน่วยงานนั้นทราบโดยมิชักช้า

ข้อ ๕ ในการพิจารณาของคณะกรรมการพิจารณาจัดการเกี่ยวกับวัตถุอันตราย ที่ศาลมีคำพิพากษาให้รับ เกี่ยวกับการจำหน่ายวัตถุอันตรายให้นำระเบียบปฏิบัติของ ทางราชการที่เกี่ยวข้องมาประกอบการพิจารณา หากไม่มีระเบียบดังกล่าวให้พิจารณา ดำเนินการตามความเหมาะสมตามแต่กรณีของวัตถุอันตรายชนิดนั้น ๆ

ข้อ ๖ กรณีวัตถุอันตรายที่ศาลมีคำพิพากษาให้รับตามข้อ ๓ เป็นวัตถุ อันตรายที่จะต้องมีการจัดการเป็นการเฉพาะด้าน เช่น “น้ำมันหล่อลื่นใช้แล้ว” หากมีการจำหน่ายให้บุคคลไปจัดการ บุคคลนั้นจะต้องเป็นผู้ได้รับอนุญาตประกอบ กิจการโรงงานลำดับที่ ๑๐๑ หรือ ๑๐๖ ตามบัญชีท้ายกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๓๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งได้รับอนุญาตให้ดำเนินการ เกี่ยวกับน้ำมันหล่อลื่นใช้แล้วเป็นต้น

ข้อ ๗ ในกรณีที่ศาลมีคำพิพากษาให้ทำลายวัตถุอันตรายนั้น เมื่อศาลมีคำสั่ง ในคำพิพากษาให้เจ้าของวัตถุอันตรายชำระค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นให้แก่ทางราชการ ให้ คณะกรรมการพิจารณาจัดการเกี่ยวกับวัตถุอันตรายที่ศาลมีคำพิพากษาให้รับ ดำเนินการ พิจารณาเสนอเกี่ยวกับจำนวนเงินที่จะต้องชำระค่าใช้จ่ายดังกล่าวแก่ทางราชการด้วย

หน้า ๑๙

เล่ม ๑๒๑ ตอนพิเศษ ๕๑ ง

ราชกิจจานุเบกษา

๖ พฤษภาคม ๒๕๔๗

ข้อ ๘ เมื่อได้ดำเนินการตามระเบียบนี้แล้ว ให้รายงานให้กรมโรงงานอุตสาหกรรมทราบ

ข้อ ๙ ให้อธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรมเป็นผู้รักษาการตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๗

เรืองศักดิ์ งามสมภาค

อธิบดีกรมโรงงานอุตสาหกรรม

กรมโรงงานอุตสาหกรรม
DEPARTMENT OF INDUSTRIAL WORKS

กรมควบคุมมลพิษ
POLLUTION CONTROL DEPARTMENT

คู่มือ การดำเนินการกับผู้กระทำความผิด **คพ.04 - 185**
กรณีลักลอบทิ้งกากอุตสาหกรรม

ที่ปรึกษา : คณะทำงานเพื่อร่วมมือด้านการจัดการกากอุตสาหกรรม
ตามคำสั่งคณะกรรมการประสานการจัดการสิ่งแวดล้อม
และอุตสาหกรรม ที่ 2/2550 ลงวันที่ 11 มิถุนายน 2550
และที่ 4/2550 ลงวันที่ 13 ธันวาคม 2550

คณะผู้จัดทำ : ฝ่ายเลขานุการร่วม
คณะทำงานเพื่อร่วมมือด้านการจัดการกากอุตสาหกรรม

ผู้เรียบเรียง : นายนิพล แจ่มเหมือน นิติกรชำนาญการ สำนักกฎหมาย
กรมโรงงานอุตสาหกรรม

พิมพ์ครั้งที่ 1 : จำนวน 2,000 เล่ม
มกราคม พ.ศ. 2558

พิมพ์ที่ : บริษัท ธนาเพรส จำกัด
เลขที่ 9 ซอยลาดพร้าว 64 แยก 14 ถนนลาดพร้าว
แขวงวังทองหลาง เขตวังทองหลาง กรุงเทพฯ 10310
โทร. 0-2530-4114 (อัตโนมัติ)
แฟกซ์ 0-2108-8950-1
E-mail : tanapress@gmail.com